

MANUSKRIPTER / MANUSCRIPTS

Præsten i Vejlbj (August Blom, DK, 1922).
Nordisk Films Kompagni.

Ns 1844/a (pdf: p. 2-135)

Ns 1844/b (pdf: p. 136-142)

Det Danske Filminstitut
/ Danish Film Institute

Afskrivning 2/8 20.

Præsten i Vejlbj.

Skuespil i 5 Akter

efter St. St. Blichers Novelle af samme Navn.

Filmbehandling
af
Jaldemar Andersen.

Lovedpersoner:

Erik Sørensen, Herredsfoged.

Søren Grost, Præst i Vejlbj.

Mette
Wilhelm, Studeent } hans Børn.

Morten Brønns fra Dugvovstrup.

Niels Brønns, hans Broder.

Moster Gjertrud.

Rasmus Aulskarl.

Præsten i Aalrø

Ole Andersen.

(Tiden: ca. 1750)

1te Akt.

1.

(Et malerisk, bakket Hedelandskab) Ad en sandet,
opkørt vej kommer den gamle Dagrog, sündigt

rullende. Den eneste Passager er Erik Lorensen, der er beskikket som Herredsfoged og Sommer i Rosminis, og som nu er på Vej til sin nye Residens. - Han er en rank og stolt Mand først i Tredserne, med et åbent og karakterfuldt Ansigt.

2.

(ved Kirkestedet) Erik Lorensen sidder og betragter betaget det storblæede Landskab. Den smukke, gamle Postkøer lader ustandselig Munden løbe, - pejer rundt og forklarer - og forklarer og pejer. Herredsfogden smiler et fortrølet Smil og har mest Lyst til at stikke Fingrene i Ørene. Den Gamles erindrelige Smak river ham ud af den poetiske Stemning, som den smukke Natur har sat ham i. (Her er jo udmærket Anledning til at lægge et Par storblæede Landskabsbilleder ind i dette Billede)

3.

(Nyt HedeLandskab.) Vognen kører fra Billedets Forgrund hen mod en Bakke, over hvilken den sandede vej løber... ved Bakken Fod går vognen i Stå.

4.

(ved Kirkestedet) Postkøreren klør sig eftertænksomt i Nakken med Pibespidzen, vender sig mod sin Passager og siger sindigt: "Manden kommer da vist til at stå af et lille Stød... Ellers er jeg

bauge for, at vi ikke kommer stort videre! - Erik
Lorenzen nikker velvilligt... Han har ikke uøjet
mod at strække Benene lidt!

5.

(bed Lyngbakkenes Fod) Herredsfogden stiger af,
3 medens Postkørene ved djærve Tilvæle an-
merer Hestene til at tage Bakken, - ser som Helt
sig omkring... der er uøjet, der fanger hans Op-
mærksomhed.

6.

(Mellem Lyngbakkerne) Et Par fattige 3 snause
de - men alligevel søde Smårollinger, der har været
ved at plukke Sortbar, - den ene i et gammelt Tøi-
klæde, den anden i en Kirt, - stirrer dugtelige op
mod en barberet Hyrdedreng, der står 3 fortæller
dem uøjet. --- Så kigger de to Små Skæmte i
Retning af Erik Lorenzen.

7.

(bed Bakkenes Fod) Et Smil opklarer Herredsfogden
Ansigt. - Han vinker til Børnene 3
går så hen mod dem.

8.

(Mellem Lyngbakkerne) Bogterdeuzen kommer
endnu med et Par Bemærkninger til de Små,
3 så stikker han i Løb hen til sine Får. -
De to Rollinger står et Øjeblik ubeslutsomme,
så griber den største af dem - en 5-6 Aars Pige -

sin endnu mindste Søster i Hånden og slæber i
vildt Løb - med Billedets Baggr. af med hen-
de.

9.

(I Lyngen) Herredsfogden kommer, - bliver et
Øjeblik stående og kigger forbløffet efter de
små Flygtninge, - som han iensynlig har
skraemt livet af.

10.

(Mellem Lyngen) De to Små kommer pileu-
de, - skeler med store, rødselsslagne Øjne efter
Fogden, - som står ret langt tilbage i Billedet
og ser efter dem... } pludselig indtræffer
der en Katastrofe. Den mindste snubler i
Lyngen - og klasker sit Hoved ned i Teikledet
med Sortbærrene... Hun bliver sort, som en
Morian og liddbrøler. - Søsteren søger at trøste
hende.

11.

(Nærb. af Herredsfogden) Han beslutter at se,
hvad det er, der foregår - og skynder sig hen til
Børnene.

12.

(Nærb. af de Små) Den ældste Javøjer at forse
Laffem af sin lille Søster, der er helt bleu-
det... Da hun ser deres "Forfølger" nærme sig,
lægger hun beskyttende Armen om sin lille

Søster. -

13.

(Mellem Lyngen) Erik Sørensen kommer hen til de små... Den ældste af dem ser trodsigt op på ham, men kan ikke holde Tårerne tilbage. - Der helt ser hovedrygende på den megeste Jammer- og spørger så, hvorfor de er så bange for ham.

14.

(Nærb. af de små) Den ældste trykker stadig sin lille Søster beskyttende ind ~~for~~ til sig, søger at holde sig tapper - men Græden overmander hende igen, og hun siger snøftende: "Du er over ny Dammis... sagde Hans Peter... og Du fanger små Børn, der plukker Børn i den at have lov til det, og pletter dem i et mørkt Hvil... sagde Hans Peter også!"... og den lille Dame storbrøler om Kaps med Søsteren af Rædsel over den forferdelige Skabne, de går i Møde.

15.

(Mellem Lyngen) Erik Sørensen ser helt betyngt ud ved at høre, hvilken "Skonstusfejer" han er gjort til... Men hurtigt byder Smilet frem, og han forsøger leende at forklare Børnene, at han skal de virkelig ikke være bange for... De er dog stadig lidt skeptiske, og først da han trækker uzle Kager eller Bryddrækker frem og giver

dem, smide Tivlen, - og Jæden i de små, snarve-
de Ansigter går over til Smil. - Den mindste
finder sig endda villig i, at Herredsfjenden
tørrer Bæsvæffen af hendes Ansigt med sit
fine Lommeklæde.

16.

(bejen, - på den anden Side af Bakken) Post-
kørene begynder at blive utålmodig - og slår
Kuald med Piske.

17.

(Nærb. af Erik & Børnene) Han spiser & leger med
de små, der nu er ubyre tillidsfulde. Han hø-
rer Postkørens allarmende Piskemeld, - tager
Afsked med sine små Venner & giver dem et
Par Kobbermønter, som de helt overbaldede
tager imod.

18.

(Mellem Lyngen) En Helt falder ~~med~~ sine
Legekammerater, der vinker Farvel til ham.
- Så sætter Rollingerne sig ned i Lyngen.

19.

(Nærb. af Børnene) Den ældste, der allerede ken-
der Dugues Magt, tiltænker sig for sin Part af
Goderne sin lille Søsters Mønter. - Der er Glæde
på begge Sider over Handelen.

20.

(bejen - som 16) Herredsfjenden kommer, - de to

Mænd indtager deres Pladser, - 3 vognene skræm-
ler så vidt, - ind af Billedets Forgrund.

21.

(Nyt Terrain) Hedejorden begynder at sige Pladsen
for Agerland. - Vognene kommer ind fra Bille-
dets Forgrund, passerer Juvastrip, - der ligger
lidt tilbage på Markerne, - og ruller så vidt hen
mod Præstegården.

22.

(På Postrognen) Postkønnen peger frem i Retning
af Præstegården og siger: "Der har vi ellers Kjylby Præ-
stegård... Det er et Sted, det er værd at komme... En
hidsig Klug af en Herr Loren vel - men hjertens god ellers
... og hvad Skrikhed og Dygtighed angår, er der ingen,
der står Mål med Jovfrø Mette!" ---- Erik Loren-
sen nikker og kigger hen mod Præstegården.

23.

(Præstegården på ugen Afstand, - set skråt ovenfra)
Nuider nærmest om en stor Bondegård... Der er ^{en} rim-
melig Have foran Stuehuset - 3 bag Gården lig-
ger Kikkeshaven, omgærdet af gamle Træer. - No-
get tilbage skimtes Skoven.

24.

(På Postrognen) Den gamle Kusk kører vidt
med sine Løpsvinninger af den skovne og arbare
Præstedatter, - og var Helt lytter interesseret til.
Han er jo klar over, at han for eller senere må

få Følging med Præstegården.

25.

Tekst: Kunde Erik Sørensen ikke undgå at blive interesseret i den så lovpriste, unge Præstedatter, lod det dog også til, at hun på Forbånd omfattede ham med en vis Interesse...

(Det levende Hegn fra Præstegården) Der kommer Berørelse i Lovet - og et smil og sødt og smilende Digtet kommer til Lyne... Det er Mette, der har set Postrognen nærme sig og hun vil tage dem ny Hænderfoged i Gjenlyd.

26.

(Kjærligheden fra Præstegården) I Hænder i Føje skimter man Mettes Ansigt. - Postrognen vil der forbi... Erik Sørensen kaster et forbeholdt Blik ind i Haven, - men den unge Digtet får han ikke Gje på.

27.

(Nærby af Mette i Hegnet) Hun nikker med et skalket Smil efter Postrognen - eller rettere: efter dens Passage. - Så trækker hun sig tilbage.

28.

(Forhaven, set fra Hegnet. I Baggr. Skueburet) Mette kommer baglænd ind i Billedets Føje. - Der er et dommende Udtryk i hendes smil, blide Gje. - Så går hun omkring og løber hen

mod Præstegården.

29.

(Herr Lorens Studereværelse. (Nærb. af Præsten))
Han sidder foran vinduet og er beskæftiget med
at sætte nye Tænder i en gammel Rive. - Han
er en myndig, bredskuldet Mand med et Par
brasse Øjne, der både kan være blide og hårde. -
Han ligner mere en Bonde end en Lærd. ---
Han ser op fra sit Arbejde --- smiler.

30.

(Helt Studereværelset) Det er Faderen, han smi-
ler til. - Han kommer nemlig stormende ind
og hen til ham. Ved Læsepulten står Son-
nen, Vilhelm, - der er Student og hjemme på Ferie-
besøg, - og læser i en eller anden latinisk Bg.
Mette fortæller med ungepigagtig Drev og Begej-
string Faderen, at hun har set et Glimt af
den nye Herredsfoged.

31.

(Nærb. af Vilhelm ved Læsepulten) Billedet
gjæver som Præsentationsbillede af ham. --- Han
ser op fra sin Bg, - ærgert over Forstyrrelsen. ---

32.

(Nærb. af Mette og Faderen) Presten lytter med
et godlignende Smil til Faderens Udtalelser. -
Den unge Pige slutter med drømmende at sige: "Men
kan vi snart vil komme og aflægge os et Besøg?"

(Nærb. af Vilhelms) Han mener sig over Søsterens naive Udtalelser, og ser drilsk hen på hende.

34.

(Skideroverhuset) Så tager han sin Bg i Hænde, - går hen til Søsteren og siger i en drillede Tone, - kopierende hendes Stemme og hendes dronimende Udtryk: „Ja, - mon han snart kommer... og mon han straks bliver forelsket i den gamle Kæsse Brøst?!“ --- Mette standser brat sin Taleflod, - bliver rød i Hovedet og slår vredt efter sin æble Broder... Han skynder sig imidlertid ud og indgår deved hendes Hænde.

35.

(Gårdspladsen) Vilhelm kommer - med sin Bg i Hænde - ud fra Stuebygningen og passerer Skudehuset, iden ja hvilket der ligger en stor Købe og gnaves et kødfildt Ben. - En Kat står og kigger misvindeligt på Hunden.

36.

(ved Skudehuset) Vilhelm kaler lidt for Katten, - snapper så pludselig Kødbenet fra Hunden og kaster det hen til Katten. - Katten, der Jæmelst sin Lænke ikke kan nå sin vorre Fjende, river i Lænken og gør som bevert.

37.

(Gårdspladsen) Vilhelm slenter fløjteude

videre.

38.

(Harb. af Hunden) Den gøer & hylar, så det
ringer i Gården.

39.

(Herr Søren Stüdereræltet ved vinduet) Præsten
rejser sig forbitret, bøjer sig ud af vinduet &
kigger på Dyret.

40.

(Harb. af Hunden) Den lader sig ikke berolige-
troaktinod.... Den gøer tager te i stykke.

41.

(Stüdereræltet ved vinduet) Præsten; der er en
meget hidrøj Mand, vil vide af sig selv af for-
bitelse tage en tung Trækølle eller en Ham-
mer, han har brugt til sit Arbejde, og slyn-
ge den efter Hunden, - men ikke lægger
sin Hånd på hans Arm & siger bedende: "Får...
du må holde din Hidsighed i Tomme... Det har
du jo lovet mig!"... Herr Søren berinder
sig, - lægger med en angerfuld Mine Køllen
fra sig & klapper stille Dabbers Hånd. ---
Afblænding.

42.

(Frau Herredsfogedgården) Postrognen kører frem
& stander. - Frau Indgangsdoeren står Gårdens
Folk & afventer spændt deres nye Herres Komme.

de kendende er: Erik Lorensens Slægtning, den elskelige, gamle Moder Gjertrud, - Rasmus Avlskarl, en Tjenestedreng, en 2-3 ældre Piger og en lille bütlet & krøllet Hjelpepige. - Moder Gjertrud skiller sig ud fra Flokken & tripper sin unge Slægtning: Møde.

43.

(Ved Dagrognen) Den gamle Kone byder med Tårer i Øjnene Erik Lorensen velkommen, & han kysser hende roligt & ærbødigt på kinden. Så går han hen forude Stuehuset. - Postkøberen sætter hans Bagage af.

44.

(Fraan Stuehuset) Herredsfogden & Moder Gjertrud kommer hen til Folkene. Den gamle Kone bevirger Præsentationen, & Erik Lorensen hilser venligt på sine Undergivne. Den sidste, han hilser på, er den lille Hjelpepige.

45.

(Naerb. af Herredsfogden & Hjelpepigens) Den blide, lille Landsbyskønhed smækker helt sammen af Benævnelse & Beæretthed. Der helt kan ikke lade være at more sig over hende, & da hun smilende kniber hende i kinden, er hun ved at dø af Gudsælse & Trisere.

(Fraan Stuehuset) Så følger Erik Lorensen mid

efter sin Morder, - Folkene bekender ugle anerkende
denne Ord om ham og går så hver til sit.

47.

(Storknien) Morder Gjertind og Herredsfogden
ind. Han viser ham triumferende rundt
og fortæller ham så ind i den næste Stue.

48.

(Kontoret) De to ind... Erik Lorenzen ser med
en glad Mine på dette Sælske, der bliver
hans Hovedopholds-stue, - men Morderen giver
ham ikke Lov til at fortabe sig i Rækelthe-
de, men dirigerer ham videre.

49.

(Thingsalen) Det er et koldt og uhyggeligt
Rum, der er meget spartansk indret. Væn-
dningerne står åbne mod Vejen. - En Dør åbnes,
og Morder Gjertind og Fogden træder ind.

50.

(Nær ved Døren) Morder Gjertinds ventlige An-
sigt antager et dystert og højtideligt Udtryk.
Det gyser i hende, som var det en Kirkegård,
hvor betrædte ved Midnattstide, - og Herredsfogden
bliver stå på en vis Høide betaget
ved Tanken om, at det er her, han skal vido-
ve Retfærdigheden. - Men pludselig byder
et muntert Smil frem om hans Læber, og
han griber sin Cicero i Armeen og pejer hen

mod Dommersædet.

51.

(Kærl. ved Dommersædet) En magtig Kæde, der
har siddet og taget sig en Slummer på dette kø-
lige Sted, rejser sig i hele sin Storielse, stræk-
ker Hals og galen.

52.

(bed Døren) Mester Gjertrud slår alteret
Kæderne sammen og udbryder i berab over den
ubudne Gæst. - Herredsfogden siger med et tank-
somt Smil: „lidt mindre anmassende... lidt mere
die skrydende vil jeg have, at jeg må tage mig
id i Dommersædet!“ --- Mesteren ser perpleks
på ham... Så belærer han sig på at få smidt
Kæden id.

53.

(Thingalen) Den gamle Kone begynder en
vild Jagt på Dyret, der dog ikke så helt
let lader sig fange.

54.

(Kærl. af Herredsfogden ved Døren) Han mener
sig over Mesterens Dør og giver ham gode
Råd med Hensyn til Fangsten af Kæden.

55.

(Thingalen) Mesteren har endelig fået fat i
Snyderen - og slipper den id af et Kvind.-
Hånd og Herredsfogden sender så tilbage til

56.

(Kontoret) Han betragter Tingene på Arbejdsbordet, - han giver et Stykke af Bordpladen en ekstra Aftørring med sit Fæklæde og siger så filosoferende: "Ja, ja min Dreng, - så har Herren da givet Dig Hiv og Rumbede... Kunde Han nu også give Dig en god Hivstiv, skulde jeg ikke ønske mere!"

57.

(Karb. af Erik Lorensen) Han smiler og betyder Morderen, at det virkelig ingen Hæst har med det!

58.

(Karb. af Morderen og Fogden) Det vil Morderen ikke indrømme, men fortæller ufortødelig:
 "Nej, det er ikke godt for mennesket at være ene, - og jeg har da også allerede set mig om efter en Medhjælp for Dig... og ingen bedre Kone end Pædskens Datter; Uheldig kan du ikke få... Det er sikkert og vist!... Herredsfogden bliver eftertænksom... det er jo anden Gang, han hører den ne Pæstedatter berømme!... Men Smilet kommer atter frem i hans Øjne, og han betragter den de Morderen, at det, det i Øjeblikket interesserer ham mest, er Tanken om, hvad han skal have at spise... Han er nemlig ikke fri for at føle sig lidt sulten.

(Kontoret) Mosteren bliver helt ulykkelig...
 at hun ikke nok kunde regne ud, at hun
 måtte være vilken!... 3 pild af kundskyld
 minen 3 Beklagelser over sin Glemmerhed
 vandrede hun ud... Fogden ser smilende
 efter hende, - tager så hurtigt sin Dagbog
 frem 3 sætter sig til at skrive.

60.

(Fogedgårdens store Kikkert) Mosteren kommer, -
 sætter iltet alle Pigerne i Arbejde med Maden.

61.

(Kontoret. Nærb. af Erik) Han gør sin Dag-
 bog færdig - 3 læser så det skremte igennem.
 Han har skrevet: "I Jesu Navn! Så er jeg nu,
 efter Gud's nådige Rådslutning 3 min kjære
 Herre Fruustilling, uvædigen forfremmet til
 Herredsfoged 3 Dommer over dette Folk. Den
 store Verdens Dommer give mig Vidom, Ret-
 færdighed 3 belysning til at bestyre sådant
 mit store Embede!"

"Hvor Mand's Dom kommer af Herren."

Ordsp. 29, 26."

Herredsfogden tikker eftertænksomt Øgen
 sammen 3 folder Hænderne over den. -
 Billedet blandes langsomt af.

62.

Tekst: Det næste Dag kom den Fremmede
til Fogedgården... Det var den rige Mor-
ten Brün fra Dugtorstvej...

(Frau Fogedgården) Et Køretøj standser
foran Gården, - og Manden, der kører det, - Mor-
ten Brün - kaldes ved at kælde med
Pidsken Rasmus Avlskarl.

63.

(bed Vognen) Morten Brün, - der både gør
Dudlyst af at være en smu og skedik Herre, - spæn-
ge ved fra Bunken og giver Karlen Ordre
til at bære en Fedekalv, der ligger bevidet
i vognen, ind i Gården.

64.

(Frau Fogedgården) Morten Brün stolper
koren og selobvidet ind i Huset... Rasmus
slæber Kalven ind i Gården.

65.

(Kontoret. Nærb. af Herredsfogden) Han
siddes ved sit Bord, ivrigt optaget med at gen-
nemlæse de Akter, han har "taget" i Arv ef-
ter sin Forgænger i Embedet. - Han ser go-
serligt over at blive forstyrret.

66.

(Hele Kontoret) Master Gjertind lukker
Morten Brün ind, - og Fogden rejser sig - lidt

uvillig- og hilser på ham. - Da Morten næv-
ner sit Navn, rynker den anden Bynens. Han
ret lader ikke sig at være ham helt ube-
kendt!... Morten Brænds sætter sig i ge-
nert.

67.

(Nærb. af de to Mand) Herredsfogden kan
ikke lide sin Gæsts Ansigt og forbeholder sig tav.
Morten ser op på ham med et slegt Smil og
siger så: "Jeg tog da ellers en Fedekalv med
herhen... hvis Herredsfogden ikke vil forsvare...
Når man har Råd til det, vil man jo gerne
stå sig godt med den jødiske Retfærdighed!...
og Bønder skriver grimmende vitunger til..."

68.

(Nærb. af Herredsfogdens Ansigt) Det får et
bister Udtryk, - og Svaret falder prompte
og skarpt: "Et Held da, at jeg så har Råd
til det... at renoncere på Gaver! Der er visse
Mennesker, man helst ikke skal have et skif-
te med, indtægen når man sidder for dem i
Sommerstedet!"

69.

(Nærb. af Mortens Ansigt) Smilet stivner om
hans skæve Mund... Der kommer et ildtanslen-
de Glimt i hans Øjne, - men han betvinger
sig hurtigt - og trækker med en påtægen lige-

gyldig Mine - på Skuldrene.

70.

(Kontoret) Fogden vender sig bort fra Morten Bruns og går roligt hen til et af vinduerne mod Gården.

71.

(Vinduet, - set udefra) Han åbner vinduet og kalder på Rasmus.

72.

(Et Sted i Gården) Karlen sidder og giver Kalven noget at drikke. - Han viderger Ansigt ad Dyret, hæver og spytter det, - - - - - altsammen, fordi det er Morten Bruns, der er kommen med det det! - - - - - Så vender han lytten de Hovedet mod Stuehuset.

73.

(Vinduet, - set udefra) Fogden giver ham Ordre til at bære Kalven ind igen.

74.

(Nær af Rasmus Avlskarl) Hans Ansigt stråler... Jo, - det er han svært med på!... Sådan skal den gamle Storbonde ha' det!

75.

(Hele Gårdspladsen) Karlen løfter det spæde leude Dyr op i sine Arme og bærer det ind til Kognen... Erik Lorensen går bort fra vinduet.

76.

(Kontoret) Herredsfogden vender atter tilbage til sin Gæst, der fortæller, at Amdiensen er forbi, og som derfor tager afsked, uden helt at kunne skjule sin Skuffelse og Harm. --- Fogden ser foragteligt efter ham.

77.

(Uden for Fogedgården) Rasmus er uetogs ved at bunde Kalvens Been sammen, - da Morten Brinds kommer og med en ond og bitter Mine kravler op på Stoggen. - Kalden hilser med et spottende Smil Farvel til ham og kaster så ind i Gården.

78.

(Nær af Morten Brinds på Bænken) Han kaster et nærmest misvilligt Blik tilbage mod den fasmædede Kalv... Så får han Au-sigt et lurenende Udbrud... han nikker lang-somt, - og man fortæller, at han har fået en Ide.

79.

Tekst: Morten Brinds var ikke til Lids at vende hjem med sin fasmædede Kalv... og han vidste et Sted, hvor han med Udbytte kunde komme af med den...

(Fraan Fogedgården) Han pisser på Hestene

g af Hed går det i Galop.... Ad Pejlbj til!
80.

(Kontoret) Herredsfogden ~~kan se sin D.~~
går hen for at lukke vinduet, siden han
latter giver sig i dag med Akterul.
81.

(Del af Stuehuset mod Gårdspladsen) Rasmus
er netop ~~de~~ ved at tage udet værktøj, der
står i nærheden af vinduet, i hvilket Fog-
den kommer til Syn. - Da Karlen ser ham,
går han helt hen til vinduet.
82.

(ved vinduet) Rasmus letter lidt på Huden
g siger så med et Grim: "Hvis bond gav netop
den Karl, hvad han trængte til... En stor
Pranger g Traler er han... g vær dygt til
Rektgang har han!"... Erik Lorenzen nik-
ker g udspringer Karlen gderligere om Mor-
ten Buiw... Rasmus stikker fiddelt Hove-
det ^{helt} hen til vinduet g siger i en fortrolig Tone:
"Han skal nok gå på Trøjfjorden i Pæstegården,
har jeg hørt sige... Her Loren skal vist ikke
hå udet mod at få ham til Sigerør!"...
Herredsfogden bliver eftertænksom... Han ta-
ber pludselig Lysten til at snakke videre med
Karlen g affærdiger ham temmelig kort...
Så lukker han vinduet.

(Kontoret) Fynden går bort fra vinduet
og sætter sig ved Bordet.

(Kort af Herredsfynden) Han sidder et Øjeblik hedsunken i Tanker, - så tager han sig
med en viljesanspændelse sammen og finder
der mellem Akterne en Sag frem, som han
allerede før har sat sig ind i. Han læser:

"Indstævnte Morten Brünns har ladet
et Landløb, som fra Dugrostrijs løber
over Litantens- Ole Andersen- Ager,
tilkaste med en Dømming - og ført
Løbet videre over sin egen Jord, -
hvorover Litanten føier Klagenål...."

Herredsfynden ser op fra Papirerne, - smiler
forstående og munder: "Det var altså derfor,
at Dømmelsen skulde trækkes ud fra Retfæ-
dighedens lige Vej! - Jo, - den Døse var fuld
vel det Oble said!" ... Smilet forvinder,
og der kommer et hårdt Udtryk i Fynden
Ansigt... Så går han videre i Jernemlærnu-
gen - Afblænding.

(Fraan Vejlbj Præstegård) Morten Brünns kom-
mer kørende skarpt Trav, - styrer Hestene ind
i Præstegården.

86.

(Gårdspladsen) Koetøjet skrander ind... En Karl, der står og strigler en Hest, kommer hen til Vognen. -- Karlen er Morten Brønns Broder, der tjener som Kusk i Præstegården.

87.

(Narb. af de to Brødre) Morten Brønns nikker kort til Broderen, der gør Indtryk af at være en Træl og lad Fyr, og give ham så Ordre til at løse Kalven af. -- Niels gør det gabende.

88.

(Gårdspladsen) Morten forvinder ind i Stuehuset.

89.

(Herr Lorens Studereulse) Den gode Præst har øjenynkelig siddet og taget sig et Bæger og en rimelig formedelst Drik og Sommerarme ~~smukt~~ falden i Sovn i sin Stol. -- En Pige kikker hen Morten Brønns ind. Han bliver stående uden for Døren.

90.

(Narb. af Morten Brønns) Han rømmer sig kraftigt.

91.

(Narb. af Herr Loren) Han smokter i vilde Sky-såger så langsomt og med visse forvise-

ret med Gineere.

Han drejer langsomt Hovedet: Betænkning af Dø-
ren, og da han får Gje på sin Gæst, gøtla-
rer et venligt Smil hans søvndrukkne
Træk.

92.

(Studererøvelset) Han rejser sig, beder Mor-
ten Bruns træde nærmere og byder ham vel-
kommen. - Fra en Hylde eller et Skab tager
han et Krus frem og skænker så op for den
rige Bønde.

93.

(Kæb. af de to) De drikker, - og Morten
siger så i en fiddel Tone, at han har en lille
Fede-kala med, som han håber Herr Loren
ikke vil forsmå... Nej, det vil Herr Loren
vigtig nok ikke... Han stråler af bevilje og
væder sin betænksomme Gæst til at drik-
ke... Men Morten ser sig forkeude an...
Det er Mette, han ser efter...

94.

Tekst: Men himm, hans Tanker gjaldt,
var gystaget andet Sted... Broderen
skulde nemlig rejse om Aftenerne...

(Vilhelms kælse) De to søskende har
travlet med at pakke... Mette er ved at ord-
ne en Tadsak, - men da hun opdager, at Bro-
deren - på Mændfolkemaneer - smider det
hulter Le Bülter ned i den Kiste, han pak-

ker, lader hün tadvokken passe sig selv, - skæn-
der på Brodeuen og overtager sig Kisten
Pakning.

95.

(Skuderens udsæt. Nærb. af Præsten og Borduen)

Morten drister sig endelig til at komme
frem med, hvad der ligger ham på Hjerte,
og siger: „Ingenstund er jo både en stor Gæld
... og en god Gæld... og Dengle mangler jeg jo
heller ikke... Men jeg kræver stort til en
Kone... og Mette er jo både flink og ferm... og
hün er altid i mine Tanker!...“ Her på-
ser hün ikke velvilligt og svarer: „Jeg vil jeg
Eder som min Svigermoder, Morten Brænd... Men
lad os høre, hvad Mette siger!...“ Han rej-
ser sig, klapper ^{ham} velvilligt og gsmintende på
Skuldrene - og går så.

96.

(Skuderens udsæt) Præsten går hen til
Døren.

97.

(Gang. Nærb. ved en Dør) Her Loren åbner
Døren og kalder på Datteren.

98.

(Kilhelms Tale) Mette rejser sig lyttende,
de, - råber så et Ord og skynder sig ind.

99.

(Skuderens udsæt) Præsten går bort fra Døren

og giver sig til at trave op og ned ad Gulvet,
medens han gnider Håndfladerne mod
hinanden. - Straks efter kommer Mette
ind, - hun bliver højst ubehagelig til Mo-
de, da hun ser, at Morten Brünis er der,
giver hun ham et flygtigt Håndtryk og
trækker sig så tilbage til Kærligheds Hjerdeste
Krog. - Præsten går hen til hende.

100.

(Kærl. af Fader og Datter) Han fortæller
hende, at Morten Brünis har friet til hende...
Der kommer et angstfuldt udtryk i
hendes Gine, - og hun ryster forferdet på Ho-
vedet. - Præsten taler indtrængende til hende.

101.

(Kærl. af Morten Brünis) Der er et lidet
de lidet udtryk i hans Gine - og han anspænder
sig for at opfange, hvad der bliver sagt.

102.

(Kærl. af Fader og Datter) Præsten fortsæt-
ter sine Forsøg på at tale Mette "til Fornuft",
men alt smeller af på hende... Hun ser
bøjfaldende på Faderen, - hendes Gine fugter
af Tårer, og hendes Byst følger voldsomt.
Endelig får hun da frembrudket: "Jeg kan
ikke, Far, ... og du kan da ikke nævne at gøre
mig ulykkelig, - vel?" Præstens hårde An-

sigt foruimder, - og han stigger blidt sin lille
Pige over Håret... Hun smiler til ham
gennem Tåren.

103.

(Studererelevet) Så vender Herr Loren
sig fra Datteren og går hen til Morten
Brüns... Mette flygter skremt id...
Mortens Ansigt fortraktes i Rarme... han
fastår sit Hovedlag og lytter med et dybt
Rarme til Møsteds Mundskyldninger.

104.

(Gangen ved Døren) Mette står og lytter
til Faderens Ord... Hun smiler glad, forer
luirigt Tårne bort- og forvinder så små
nykende.

105.

(Studererelevet. Kort af de to Mand) Mor-
ten stander Møsten i hans Ordflom af
Mundskyldninger og Beklagelse og siger skarpt:
"Saa mig kun på eet... Skal jeg forstå det
således, at de ikke har til Hensigt at gøre
deres faderlige Myndighed gældende?... Herr
Loren studser over den andens pågæende Spørg-
smål, - men så nikker han indvunden. - Mor-
ten Brüns slår en håblig latter op - og går
så brat omkring.

106.

(Studererelevet) Uden at sige Farvel står

men den forsmædede Bejler ud og smækker
Døren hårdt i efter sig... Her Loren ser
helt betænkelig ud og kløer sig eftertænkt-
somt i Nakken.

107.

(Gårdepladsen. ved Køgen) Niels Bruun
står og er ved at give Hestene foder, da
Broderen kommer i Sluace og med et af
Kuede fortvirket Ansigt. - Morten siger
ondt: „Den Kalv får jeg med igen... Den Rave-
pels skal ikke fædes op med mine Kreatü-
rer!“... Niels betragter Broderen med et
underfundigt Smil, - fløjter så justælende
og går helt hen til ham og spørger, hvad
der er gået ham imod.

108.

(Nærb. af de to Brødre) Morten fortæller
om sin Færde og stædige Havn... Niels be-
trakter ham kende og lader sig et mere stort
interessent i hans Havnplaner. --- Afblæn-
dning.

(Slut på 1ste Akt).

2^{den} Akt.

109.

Tekst: Om Aftenen drag bilhelne
bort... Tierenes gyldne Tid var forbi...

(Frau bejly Næstegård. ved Dagvognen) Op-
blænding. - Slidenken er ved at tage Af-
sked med Faderen og Søsteren - og stiger så til
Vognen. - Mette får det Duffald at ville føl-
ge Broderen et Stykke på vej, - får Faders
Tilladelse og springer så op ved siden af Bro-
deren. - Det er henimod Solnedgang.

110.

(Afskedsbillede fra Næstegården) Vognen
sætter sig i Bevægelse, - og de to unge vinker
minstet til Faderen, der bliver stående til-
bage. - Frau Dukkørken til Gården står
Tjenestefolkene og ser efter Vognen.

111.

(Ingvortrup. ved en af Løngerne) Morten Bruns
kommer ind, - standser ved en af Svinstæne.

112.

(ved Svinstænen) Her ligger en so med et Utal
af små lysrøde Grise. - Morten betragter
~~tilsynende~~ den frugtbaare Familie, - men der
er uget fjært over hans Blik, og man forstår,
at hans Tanker er andet Sted henad. - Det
er Dagens Nederlag, han repeterer, - og han er egent-

lij ikke hyggelig at se på... Så hører han en
Rogn udråbe sig - og ser sig mod bejen.

113.

(Bejen, - set fra Dugtrækvej) Postrogneen - med
de to Lørkede - passerer.

114.

(Nær af Morten Brønd) Han har gødet,
Nette, - og hans Ansigt får et eftertænksomt
Udtryk... Der hænder sig det uventede Blink i
hans Øjne... Han har indfanget en skøn-
mel Plau.

115.

(Markene - med Bejen i Baggr.) Morten Brønd
fjerner sig fra Lørkede og går hurtigt over
Marken og mod bejen... I den Retning, Post-
rogneen tog.

116.

Tekst: Den samme Aften havde Her-
redsfogden besøgt Ole Andersen...

(Ole Andersen Mark - ved ned det afraude
de Aaløb) Erik Sørensen, - der trækker sin Kest
ved Tøjlen, - og den fattige Indsiddet går ned
mod Aaløb. - Herredsfogden lader Kesten passe
sig selv et Øjeblik - og går sammen med sin
Ledvager ind på Morten Brønd's Jord og der-
fra ind på Damningen, som Storbonden har
ladet gkaste.

117.

(På Damningen) Herredsfogden betragter det stærkt rindende Aaløb, der staudrer af Damningen og føjer videre i den brede Grøft, Madsen Brønd har ladet grave. - Ole Andersen forklarer og demonstrerer, og Damningen lytter interesseret til.

118.

(Hva Heden begynder) Postrogneren kommer kende, - staudrer for at sætte Mette af.

119.

(Med Postrogneren) Den unge Pige tager afsked med Broderen, - og rognen køber videre... Mette står et Øjeblik og ser efter den, - vender sig så og staudrer hjemmefter.

120.

(Hvilvej med Biskops eller uzet lign.) Mette kommer fra Baggr, - nærmer sig Hvilvej. - Postrogneren fjerner sig mere og mere.

121.

(Landsbykirkes Klokketårn) Den gamle Ringer begynder at ringe Solen ned. (Det kan gaa væk en mands gammel Mortille, der besørger Aftenringningen.)

122.

(I Hvilvej) Mette staudrer i Billedets Fyge- og lytter til Klokketonerne... Hun fol-

der uvilkaarligt Haendene i Bori og sauker Ho-
vedet.

123.

(I Hjulvejen. Karb. ved uzet Børskads) Gre-
nene bøjer sig til Side, - og Morten Bruns him-
ske Ansigt kommer (til Lyne... Han skis-
ser med glædelige Øjne hen mod den unge
Pige.

124.

(Kort Karb. af Mette) Hendes Ansigt af-
spejler den Ro og Fred, der fylder hendes Sind.
Hendes Læber betæger sig stille i Bori.

125.

(Karb. af Morten Bruns - som 123) Et
ømt Smil bryder frem om hans smalle Læ-
ber... Han går forsigtigt ind af Børskad-
set.

126.

(Hjulvejen) Morten Bruns nærmer sig Met-
te, der er så henrænket i sig selv, at hun ikke
lægger Mærke til ham, for han er helt
henne ved hende.

127.

(Karb. af de to) Han hilser med et yndelig
Smil på hende, - og det giver et Choc i hende,
da hun ser, det er ham... Men hun ta-
ger sig dog sammen, - siger et bekæmpet sin

1
August & Mrs. og besvarer venligt hans Hilse-
& vil vi hurtigt gå videre... Men i det samme
me griber han hendes hånd; Armen & siger
med et godt Smil: „Ikke så hastig, lille Jon-
fri... Der var et & andet, jeg kunde lige at
få talt med Edes om, inden vi skilles!“

Hun ser harmfuld på ham, - befaler ham
slippe hende, men får kun et hæsligt Smil
til svar. - Med en pludselig Kraftanstrengelse
får hun dog gjort sig fri.

128.

(Hilvojen) Mette sætter i Løb, - men hun
kommer ikke ret langt, før hun har ind-
hentet & hurtigt griber fat i hende... Hun
kæmper for at blive fri, - men hun siger
håndt: „Af to er jeg den stærkeste, min bli-
de Dine, & giver du mig ikke dit Jaord, får vi
skilles, - Bliver det selvst for Dig selv...!“

129.

(Nærlig af de to) Medens hun siger denne Re-
plik nærmest hun sit af onde Hidskabets
Jadrede Ansigt mod hende, - & Redelen
griber hende... Men hun søger at brede sig
roligt - & siger skælvende: „Gaudelig må I
være et Lidsy & ikke et Hæmmerke, om Diden-
ne Stund, hvor Affentlokkerne ringer Tredes
mid i Menneskenes Luid, kan jorde på uget

ndt! ... Kender ord gør et vist Indtryk på
Morten ... Han ser et Gjeblik bort fra hende
og lytter.

130.

(Kort Billede i Klokketårnet) Klokkerne,
der ringe.

131.

(Nærl. af Morten Bruns og Mette - som 129)
Det kan skyde Morten "Blødsuudet" af sig,
læi hånligt og vender sig så atter mod Mette
og siger: "Kællingsladder... Jeg vil jer jo ikke
nude ndt, - hvis I da giver mig jett ord...!"
... Men Mette ryster på hovedet... Ikke for
alt i verden vil hun love sig bort til den
Maud! ... og hun forsvær at gøre sig fri
hans Tag, - men hun holder hende som i
en Skruetrik.

132.

(Ole Andersen Ager) De to Mænd går ned
fra Demningen. Herredsfyden siger Farvel
til Indsidderen, smiler sig op på sin Hest og
ride bort over Marken.

133.

(I Kildegrøen. Nærl. af Morten og Mette) Hun
sænger sig med Hænder og Følde mod hans
Ansigt og skrider faktisk om Hjælp... Han
siger at presse sin Hånd mod hendes Mund,

men bide biden haan i Hænderne - og fortsætte med Nødråbene.

134.

(Mark- i Nærheden af Hülvejen) Erik Sørensen kommer ridende, holder Hesten an et Øjeblik og lytter... Sprænger så biden i Galop.

135.

(Afstandsbillede af Hülvejen) Næst tilbage i Hülvejen kæmper Mette sin færdige Kamp med Morten Brænd... Ind over Marken- under længer tilbage- kommer for Helt galopperende, springer af Hesten, sætter i et Spring ned om Skranken, der på dette Sted ikke er særlig stejl eller høj, og styrter hen til de Kampende.

136.

(ved de Kampende) Med et Jærntag griber Erik Sørensen Slynglen om Halsen og slynger ham så voldsomt bort, at Fyksen styrter mod Jorden og bliver liggende. - Så beroliger Fogden den unge Pige - og fører hende bort.

137.

(Hülvejen) Herudfogden støtter den allerede unge Pige, - får grebet sin Hest ved Tøjlen og trækker den efter sig. - Han konstaterer, at Morten Brænd iøjensynlig

han læst nok.

138.

(Karb. af Morten Brinn) Han rejser sig stormende og bændende op på Albuen og stikker med Raseri i Blikket efter de to, der fjerner sig... Det er ikke luttet helvignelse, han sender efter Herredsfogden.

139.

(vej) Herredsfogden og Mette kommer... Han fører stadig Hesten ved Tøjlen - Prestedatteren har sin så ugenkendte forvundet Fastaktilen, - bliver stående i Billedets Forgrund og rækker iindseligt sin Redningsmand Hænden til Tak - Erik Sørensen ekklær, at det hele jo var så ligetil og betragter med arbejdigt-bevægende Blikke den unge Pige. - Hun skjæler sin Forvirring ved at klappe Hesten og lægge sin Knud mod dens Næse.

140.

(Karb. af Ungpigeansigt og Hestehovedet) Mette drister sig endelig til at se op mod Herredsfogden og siger lidt vittiger: "Jeg ved da ellers godt, hvem I er... og følger I mig hjem, vil Fader sikkert blive glad ved at se Ider... Jeg er nemlig Prestens Datter!"

141.

(Karb. af Herredsfogdens Ansigt) Han kan ik-

ke lægge skjul på sin gladelige Overraskelse
og betragte hende med fornyet Interesse -
Så siger han smilende, at han ~~ikke~~ da egentlig
også kender hende... Alle øgner nemlig kendes
Der!

142.

(Mettes Ansigt og Hestehovedet) Mette slår
øjnene ned - og går pludseligt travet igen
med at kalle for Hesten.

143.

(Afskandsbillede på bejen) Så går de to
videre ad Præstegården. - De betragter
hinanden med stjerne Blikke, - men det
kunne med et få en sammenhængende Sam-
tale igang.

144.

(Fra Præstegården) De to kommer. Mette
kalder en Tjenestdreng til, der tager sig af
Herredspædens Hest. - Så går de hen mod
Stuehusets Dør.

145.

(Fra Udgangs døren) Mette skal netop
til et åbne Dør, da hun kommer til at
tenke på uget - og vender sig mod sin Led-
sager og siger blæsende: "Jeg vilde gerne, at
Fader ikke fik at vide om det, der er sket...
Han har så let til Trods og vil måske gøre

en lykkelig på Bruden! ... Erik Lorenzen
samtykker smilende, - og de går så ind.

146

(Slüderetærelset) Herr Lorenzen står og taler
Donner for en Bondemand, - da de Uluge kom-
mer ind. - Mette præsenterer rødmenende Fader
en og Herredsfynden for hinanden, - og Præsten
tager ubegreidelig mod sin Gæst, men beder
ham undskyldt et Øjeblik. ... Han skal blot
"have gjort det af med" Bonden, der er kom-
men for at få Afslut på sin Tiende. -

Erik Lorenzen sætter sig, og Mette bliver stå-
ende ved siden af hval ved vinduet og "ogler"
med Delargomien. - Herr Lorenzen fortsætter
Gjort med Bonden.

147.

(Narb. af Præsten og Bonden) Herr Lorenzen
taler hårdt til Bonden, der gør Indtryk af
at være en Filur, og som tænker sig under
Præstens Tordentale. "Lad din Sjælesøgen
sidde og henrykte i Armod, - medens du sidder
og mædsker dig dechjemme, - sådan skulde det
være. - ikke sandt, du Siri af en Herid, -"
fordner den fortaenede Præst lo.

148.

(ved vinduet) Herredsfynden ser helt per-
pleks ud ved at se Vidne til Præstens

Rasen; - men da han faaer Mettes Blik og ser, at hun øjensynlig ikke tager Faderen alvorlig, aander han befriset op.

149.

(Naarb. af Præsten og Bonden) Præsten hidser sig selv mere og mere op og vedkalder til Slut alle Forbandede over Bondens syndige Hoved, hvis han ikke går i sig selv og betaler sin Tiende. - Bondemanden beder om godt vejr og takker sig forfjamsket og bevende tilbage.

150.

(Studeretærelset) Bonden "kryber" hen mod Døren; - men pludselig råber Herr Loren ham an, - vender sig så mod Datteren og siger: "Gå sig ind for, Mette, at den brave Mand får sig et Stykke Smørbrød og et ~~godt~~ Glas godt Gl!"

151.

(bed buduet) Mette rækker smilende og veksler så et forstående Blik med Erik Lorensen, der har stået ved at holde Latteren tilbage.

152.

(Studeretærelset) Præsten går hen til Bonden, klapper ham venligt på skulderen og sender ham så bort. - Mette

skyndte sig efter ham for at ordne Trakke-
mentet. - Herredsfogden rejste sig og gik
Herr Loren i Møde. - Præsten byder ham
Pibe og Tobak, - og de to Mand sætter sig så. Talest.?

153.

(Nærb. af de to) De stopper Piberne og
får Ild, - og Smakken går. - Herredsfog-
den føler sig ubyre tiltalt af Præsten,
der uanset sin Hidsighed lader til at
være en Mand med Hjertet på rette
Sted. - Billedet blander langsomt af.

154.

Tekst: Erik Lorensen falder Dom...

(Thuigraalen) Billedet blander langsomt
op... I Dommedet sidder Herredsfogden.
Han blader Akterne igennem og konfererer
så sagte med en af Skriverne... Til Stedes
desuden Morten Brinnis, - Ole Andersen samt
en hel del nysgerrige Landsbyfolk.

155.

(Nærb. af Herredsfogden) Han vender sig
fra Skriveren og begynder at oplæse Dom-
men: "... Thi kender I Ret..."

156.

(Morten Brinnis' Gruppe) Han griner hui-
skelig til de Nærmeststående og griner sig i
Hænderne... Han føler sig ganske sikker på

Lejren. Han strækker Hals og søger at fange Ole Andersens Blik.
157.

(Nærb. ved Ole Andersen) Indsidderen forsøger at beståre det hånende og fiindselsfulde Blik, hans Modpart sender ham, - men han føler sig som den lille, - irriteret og nervøs er han, og han ser ned... Hans Kone, der står ved siden af ham, klapper hans Hånd og forsøger at gennemtale ham.
158.

(Morten Brønns' Gruppe) Morten trækker med et hånligt Smil på Skuldrene - og ser så mod Herredsfjenden.
159.

(Nærb. af Herredsfjenden) Han fortsætter Damsoplæmningen: "... og vil Citandens Klage-mål være at tage til Følge. Indstævnte Morten Brønns skal uafhængelig lade den af ham opførte Dømming uedrive..."
160.

(Tilhørende) Morten Brønns kniber Øjnene og Læberne sammen og bliver i sit Ansigt som en kalket Kæg. Ole Andersen har næsten Tårer i Øjnene og klapper rent mekanisk sin Kones Hånd.

161.

(Thingsalen) Herredsfjenden bærer Thing-
vidnet, og den første, der går, ~~er~~ er Mor-
ten Brønd. I Døren vender han sig
mod Ole Andersen.

162.

(Karl af Morten Brønd i Døren) Han si-
ger med et håbligt Grim: "Til Lykke med
Handelen, Ole Andersen!... Der skal ikke
gøre mig fattig!... Men vil du ha' Sammen-
gen sluppet, - skal du selv få Lov til at
gøre det!..." Han skoger og higger Døren
i efter sig.

163.

(Thingsalen) Ole Andersen ser sky efter
den Jarvinder. - Han tager Jarvindet mod
de Bykirkemurige, han får. - Folk begyn-
der at gå.

164.

(Frau Herredsfjedgælden) Morten Brønd prøver
~~at~~ bort... Han slår Strald på Strald
med Tidspen og ler håbligt.

165.

(Thingsalen) De fleste Tilhørere er nu gået.
Erik Lorenzen går hen og siger nogle gentlige
Ord til Ole Andersen og går så også. Indsid-
deren og hans Kone er roit efter ham.

166.

(Nærb. af Ole Andersen & hans Kone) Han klapper sin Kones Hånd & siger stille: "Tanke sig, at der også er Lov & Ret for Folk som os... Jeg har aldrig følt mig så lykkelig som i Dag!" - Den udsulte Kone nikker mildt & med Tåren i Øjnene. - Afblænding.

167.

Tekst: Om Aftenen aflagde Herredsfynden Besøg i Præstegården... Han var blevet en hyppig Gast der i den sidste Tid...

(Från Kjølbj Præstegård) Erik Sørensen rider ind i Gården.

168.

(Opholds- & spiseskæn. Nærb. af Mette) Hun sidder & spinner, - men det går hun småt med Arbejdet... Hendes Tanker er så mange andre Steder henne... Pludselig ser hun hen mod Døren.

169.

(ved Døren) Den åbner, & Erik Sørensen træder ind. - Han hilser ærbødigt.

170.

(Nærb. af Mette) Hun bliver rød & forvirret... & har svært ved at samle sig til at se.

de ham et ventigt Smil... Han klædtes
forfærdeligt med Garnet af bitter Benad-
else.

171.

(Køle Stuen) Herredsfogden går bort fra
Døren hen til Mette, der har rejst sig, og
med sødet Blik rækker ham sin Hånd.
- Han får hende til at sætte sig igen.

172.

(Nær af de to) Lilla Idylscene, - hvor
han får hende til at give ham et lille
Kudde i Spiidningens Mysterier. - De
opfører sig akkurat som forelskede Herre-
sker altid opfører sig.

173.

(Gårdspladsen) Mesters Körtøj strømmer
ind. - Her Lorens farvinder ind i Stue-
huset, og Ridsken tager sig af Hestene.

174.

(Stuen. - Nær af de to unge - som 172)

Herredsfogden forøger at spiide, - men slip-
per højst uheldigt fra det. - De lee beg-
ge som kåde Børn og fortsætter Gvalterne.
- Men pludselig færes de sammen og str-
rer mod Døren, - ægerlige over at blive
fastfæret.

175.

(Hele Stuen) Herr Loren træder ind, - smid-
sker ved at se de to sammen & hilser så ven-
ligt på Herredøgen. - Han sender Datter-
en ind i Køkkenet for at sige for Aftens-
maden & snakker sig lidt med sin Gæst.

176.

(Præstegårdens Køkken) Mette ind & begynder
at arrangere Maden.

177.

(Nærh. af Kætte ved Køkkenbuden) Høin
folder sig lykkelige Tanker indt under Ar-
bejdet, - & først da en Kat træder hen o-
ver Borden og nærmer sig den Steg, hører
hed at skære af, råbner hør op, får Kat-
ten jaget væk & ordner Anretningen.

178.

(Stuen. Nærh. af Præsten & Herredøgen)
De sidder & taler hyggeligt sammen... Der kom-
mer dog en lille Pause... Herr Lorensen be-
trakter med et bredt Smil sin Gæst & si-
ger så underfændigt: "Ja, den Dag kommer
vel også snart, hvor I kan satte mig i Ar-
bejde." - Døgen betragter ham ligeforsæl-
de.

179.

(Nærh. ved Døren) Mette slubber rasomt

Døren g... Him bærer en Bække med Af-
teusmaden.

180.

(Nærb. af de to Mænd) Herredsfjenden ser fra
Døren og hen mod Døren... Men Herr
Løren pletter ham på Skulderen, smider
og siger: "Jeg mener - det var vel heller ikke
for tidligt, om I nu også tænkte på at mid-
tede i den hellige Dygestand!"

181.

(Nærb. af Hekte ved Døren) Det gives et
Chok i hende ved at høre Faderens Ord...
Him bliver rød som et dryppende Blod
og er i sin Forvirring ved at tabe Bæk-
ken Brodet.

182.

(Helt Stuen) Herredsfjenden rejser sig og
skynder sig hen til hende. - Han hjælper
hende med at få ^{Brodet} Bækken i god Behold
hen på Bordet. - Herr Løren går hen
til de to.

183.

(ved Bordet) Mette dækker Bordet...
Faderen ser med et bredt Smil på hende,
smider og siger: "Dit Ansigt er som et dryp-
pende Blod... Man kan se på Dig, min
Datter, at du har stået for Skæbnen!"

Den arme Tige ved ikke, hvor hun skal gøre
af sine Øjne af liden Forvirring y Und-
seelse, - y hun fatter febrilkt med
Borddækkningen.

184.

(Hele Stuen) Så sætter man sig til Bord,
y Herr Loren begynder på Bordboinen
y afblænding.

185.

Teket: Den samme Aften var den lyk-
kelige Ole Andersen ved at forføl-
ge sin Sejr...

(Afstands-billede af Marken med Dæmningen)
Dudridderen er sammen med en halvrokken
Løn ved at sløjfe Dæmningen. - De står
i det aftraandede Aaløb, - hviler den gka-
stede Jordtold ud y smider Jorden på
Bredden.

186.

(Fra Dæmningen) Ole Andersen smider ud
sin et Par skovfildde Jord y, - sætter så
skovlen på sig y siger til Drengen: "Nu
for jeg, vi ^{omtrent} har gjort Kål på den... Hk nu
hjem efter Mætte y de Lue, at de kan
gå den Glæde med!" - Drengen nikker
y klaver y af Aalejet.

187.

(Afstandsbillede ved Dæmningen) Drengen sætter bort i Løb... Ole Andersen klæder sig på Dæmningen, tager et Overblik over Udgravningen og skæner, at han vist godt kan grave lidt endnu, - inden Aalen vil have Mægt til at bryde igennem. - vender tilbage til Arbejdet.

188.

(Fraan Dæmningen) Han griber Spade og Skovel og fortsætter "Undermineringen".

189

Tekst: Men Ole Andersen havde forregnet sig... Aalen flød kraftigere end han havde troet.

(Afstandsbillede af Aaløbet) Den ret rivende Strøm bryder gennem Dæmningen... De frembrydende sandmasser river Ole Andersen om og fører ham bort med sig.

190.

(Aaløbet på Ole Andersen's Mark) Indridderen føies bort af den rivende Strøm.

191.

(Marken - med Husmands huset uaget tilbage) Rønen og Boivene (de Lusi) kan idemærket godt bære de samme Rolinger, vi blev præsenteret

(i Filmens Begyndelse) I Billedets
Forgrund stander Kone og ser rædselsla-
gen ned mod Aaen.

192.

(Aaen - i Nærh. af Dæmningen) Dæmni-
gen er borte - og Aaen har sit gamle løb-
igen.

193.

(Nærh. af Kone og Børnene) Hun aner, hvad
der må være sket, - tager gysende det mindste
Barn på Armeen og skynder sig ned mod
Aaen.

194.

(Marken - med Aaen. Billedet toget uget
stråt) Kone og Børnene ned mod Aaen
uget tilbage. De løber videre langs Aaen
helt ned Billedets Forgrund. Her stand-
ser de og ser med store, rædselslagne Øjne
fremefter.

195.

(Et Sted i Aaen) Kort Billede af Ole
Andersen, - der ligger i vandkøpen, - død...
Hans Hoved vender ned mod Bredden, hvor
en stor Kampsten stikker frem. - Man
må tænke sig, at han har kun et Hovedet.

196.

(ved Bredden) Den ulykkelige Kone styrker

hvilkende i Kæde... Børnene kysser sig for-
jærdet midt til hende. - Afblændning.
197.

Tekst: En Aften... en Ligestid efter
disse Begivenheder....

(Malerisk Terrain: Nærheden af Præstegår-
den) Herredsfjenden og Præstedatteren vander
i minde Samtale hen over Heden. - Met-
te plukker blomstrende Lyng, - og hun og hen-
des Ledsager sætter sig på en Lyngbakke,
fra hvilken der er en storlæet Udsigt ned
over en Sø.

198.

(På Lyngbakken) Samtalen går i Står... Fj-
den omfatter den unge Pige med et Blik,
der ånder af Kærlighed... Hun giver sig rød-
mende til at ordne Lyngblomsterne i en Bù-
ket. - Han tager blidt hendes Hånd og
siger: "Mette, ved I, at I altid er i mine
Tanker... at jeg kun lever, når jeg er i eders
Nærhed... og at I kan gøre mig til det lykke-
ligste Kæmpe i under Solen!"

199.

(Nær af Mette) Hun gemmer sit blis-
sende Ansigt i Lyngblomsterne... Endelig
ser hun op... hendes Øjne er fugtige af
Tårer, og hun hvisker inderligt: "Jeg er jo

kun en dem og ubetydelig lille Pige... Men jeg
har jer uideelig kær og giver min Fader mig
til Eder, nu jeg ganske dykke, jeg aldrig
har tænkt drømme om."

200.

(På Lyngbakken) Arbedligt og dybt bered-
get fører Erik Sørensen den unge Piges
Hånd til sine Læber og kysser den. —
Langsom Afblænding.

201.

Tekst: Herr Søren havde den Aften
et Arbejde for, som ikke vilde lykkes
for ham... Han skulde skrive en
Digttale over Ole Andersen...

(Skidensværelset) Herr Søren står ved Pult-
ten og forsøger at skrive, - men det vil ikke gå
for ham, - og uvirksomt og fatig over sin
Afsmagt giver han sig til at trave og
ned ad Gulvet.

202.

(Fraan Præstegården) Herredsfynden og Mette kom
mer gående med hinanden. Hånderne, - men da
de ser Niels Bruns, der er ved at trille Tørv
ind, og som sidder på Trillebøien med en Sags-
seplække i Hånden, slipper de hinanden.

203.

(Korb. af Niels Bruns) Han siger at stjulte

Smagteflasken, rejser sig og hilser bevent. - Han
ser efter de to med et hæuligt Grin og
drikker så iglen.

204.

(Del af Præstegårdshaven eller Parti udenfor
Præstegården, - set fra den åbne Dør i Stud-
huuset.) Herredsfjenden og Mette nærmer sig
Døren, - Mette kaster et Blik tilbage mod
Niels Bruns og siger så til sin ledsager: "Jeg
kan ikke lide den Mand... Døren og iøjeblikkelig
er han, men det er ikke derfor... Nej, han kan
undt Gjen... og så er han jo Morten Bruns'
Broder..." Herredsfjenden nikker... han
deler den unge Pige's Mening... og de går
så ind.

205.

(Studehuset) Præsten skridter endnu hvi-
telst op og ned ad Gulvet, da de to unge kom-
mer ind. Han er så "prærende", at han ikke
straks lægger Mærke til det skarpe Lykkeligt, der
hviler over de to's Ansigter... Han hilser dog ven-
ligt på Herredsfjenden og siger forklarende: "Det
er den digprædiken, der gik mig... Anden Tekst
er den gamle Kismaand's: "pis ingen lykkelig, for
han døer" er ikke falden mig ind, og det forekom-
mer mig dog, at den samme Tanke skal findes
et Sted i den hellige Skrift!" --- Erik Lorenzen

nikker forstående, - men drister sig ikke til at
komme frem med det, der ligger ham på Hjen-
te, - nu, da Herr Loren er så gøstaget. - Præ-
sten læner sig mod Pulten og stirrer efter-
tanksomt frem for sig.

206.

(Narb. af Præstens Ansigt) Han støtter Høve-
det på Hånden og ser uhyre spekulativ ud.
Men pludselig skifter hans Ansigt Ud-
tryk... Han ser uget, der forbløffer ham.

207.

(Narb. ved en af Herredsfogdens Hænder)
Mette bister stille sin Hånd ind i hans.

208.

(Præstens Ansigt) Han nikker forstående-
og smiler bredt.

209.

(Skuderetænderet) Så går han hen til de to
benge og får sin bisked for sin Antagelse. -
Han lægger dybt betaget dens Hænder
sammen. - Afblænding.

210.

Tekst: Men Herr Loren fandt ikke
den Tekst, han vilde bygge sin sig-
prediken over - og var kedt og nedslået,
da han gik til Sengs... Med ud på Nat-
ten...

(Præstens Søjgekammer) Månestien... Herr
Løien kaster sig inroligt om i Søjgen... Plud-
selig rejser han sig op.
211.

(Nærb. af Herr Løien) Han stirrer frem
fra sig med vidt opspilede Øjne, i hvilke der
dog ikke er noget Liv... Med mekaniske
Betrægelser hænder han et Lys og griber
efter sin karakteristiske Sløbrok.
212.

(Hele Søjgekammeret) Han står ud af
Søjgen, svøber Sløbrokken om sig - og går
med Lyset i Hånden ud af Døren.
Man forstår, at han er i en syndelig - søvn-
gængelig - Tilstand.
213.

(Skriverbordet) Præsten sidder med Lyset
i Hånden. Han sætter sig ved Skrivebor-
det og begynder at skrive.
214.

(Nærb. af Præsten) Med stirrende Øjne - og
uden at se ned på Papiret, begynder han
at nedskrive Digprædikenen. - Afblanding.
215.

Tekst: Den næste Morgen.

(Spise- og Opboldstuen) Mette er ved at
anrette Morgenmåltidet. Hun er frisk og

sød at se til, - og hender Gode skæle af Lyk-
ke... Min løber smårygende ud.

216.

(Studeretæulet) Mette løber ud - og hen
til Døren til Faderens Sengeskammer. - Ban-
ker på - og kalder på Faderen.

217.

(Præstens Sengeskammer. Værelse af Hens Døren)
Han er ved at knappe sin Hobrok om sig.
Han ser træt og forpint ud - men smiler
dog, da han hører Datteren kalde og sva-
rer, at han kommer med det samme.

218.

(Studeretæulet. Fra Døren til Sengeskamme-
ret) Mette står i småskammer på Døren,
åbner den på Klem og kigger ind til Fa-
deren, der staver efter kommer ind. - Han
kysser kærligt Datteren, der bliver bekym-
ret over ~~hans~~ ^{hans} lidende Udseende. Han
siger forklarende - med et træt Smil: "Det
piner mig sådan, at jeg i Dag må prædi-
ke over Ole Andsens vidn at have en
Prædiken i Orden!" - Mette rækker for-
stående.

219.

(Studeretæulet) Den unge Pige klynger sig
til Faderens Arm, og de går hen mod Op-

hvor
Studeretæulet
måske af sin brude
o.s.v.

holdstuen. - Men da de kommer forbi
Skrivebordet, standser Herr Loren.

220.

(ved Skrivebordet) Præsten stirrer forbløffet
mod Bordet, på hvilket der ligger
en del tæt beskrevne Aкт... Så går han
langsomt hen til Stolen, - griber det
øverste Papir og læser: "Pris mig lyk-
kelig, for snart endeligt kommer"

Syrach, det 11. Kap., 34. Vers"

(og nedunder dette de første Linier af
Digtalen) Herr Loren ved hventen ud
eller ind- og presser Hænderne mod Tui-
dingene. Mette er lige så forbløffet,
men endelig begynder Præsten dog at
jartå. Han siger stille: "Hvad jeg ikke
i rågen Tilstand kunde finde, har åben-
baret sig for mig, Loren!... Anden Forkla-
ring ser jeg ikke!" - Mette betragter
Faderen med et alvorligt og bekymret
Blik... Han folder betaget Hænderne...
Afbledning.

Slut på 2^{den} Akt.

„professionelt“ på Tingene.

225.

(Karb. af Herr Loren) Han fortæller sin Tale... Hans Rørelse stiger, og han går kraftig Bug af sit dommeklæde.

226.

(Pauoveringsbillede af Familien) Gamle og unge mellem hinanden. Komiske og smukke komiske Typer. Nogle grader, andre smiler... o.s.v.

227.

(Del af Scenen) Herr Loren slutter af - og går hen til de to unge. - Han trykker Hænderfogdens Hænder - og kysser sin Datter på Tænder... Så forener han Kæreste-parrets Hænder.

228.

(Bridestørelset) Den tilstedeværende Familie trænger sig hen til de Nyforlovede og begynder at fremføre deres lykønskninger.

229.

(Storstemmen) Her er dækket et smilende Bord. - Gæstens Diger og lejede „Skafferter“ har travlet med at slæppe sidste Hånd på tæppet. - Den ældste af Digerne går hen til en Dør.

230.

(Skidestævnet. ved en Dø) Døren åbnes, og Pigen kommer til Syne. Hun bliver stæu
de-afventende.

231.

(Herr Loren's Gruppe) Herr Loren står og
taler med sine Kolleger. - Han vender sig
mod Døren og nikker forstående til Pigen.

232.

(ved Døren) Pigen betyder ham, at Bordet
er færdigt, - og trækker sig så tilbage.

233.

(Skidestævnet) Præsten klapper i Hænder
ne og kommanderer de Tilstedeværende ind
i Storstuen. Man begynder at gå, - men
de Uyforlovede holder sig tilbage.

234.

(Storstuen) Gæsterne begynder at strømme
ind, - henfalder i Begejstring over det
byggede Bord. Kæmpe er de 3 "Na-
bopræster" glinsende af Styd over de
Glæder, der venter dem.

235.

(Skidestævnet) De sidste Gæster går ind -
og Kæresteparret er nu ene tilbage. Han
Drager hende blidt ind til sig.

236.

(Narb. af de 2) Han stuyger hende tar-
samt over Håret og siger så dæmpet: "Må-
te I aldrig forbyde denne Skind, min dyre
bære Pige, - og måtte Han hjælpe mig til
at være så god mod eder, som I fortjener!"
... Hun ser med føredede Øjne op mod
ham - og rækker ham sine Læber... Han ky-
ser hende kærligt.

237.

(Skiderstøvelset) De bliver pludselig klar
over, at Tiden jo ikke er deres egen... De ræk-
ker et skalkagtigt Blik og skynder sig så
vid.

238.

(Storstuen) Alle de Fremmede er gået til
Bords... Der bydes Stege rindt og skænkes
vin og... De udfølvende hører sig stille
hen på deres Pladser, - først ved Borden
den - lige ved Herr Lorens. - Denne opfor-
der Gæsterne til at tage for sig af Ret-
terne - og løfter sit Kæis... Afblænding.

239.

Tekst: Og da Herkabet havde spist,
kom Tiden til Folkene....

(Folketuen) Gårdens Karle og Piger, Hús-
mandene og deres Koner sidder banket om

Bordet, - og der spises godt og drikkes godt.
ved siden af Niels Brünns sidder der en
lille 12-13 årig Fogterdreng. (kan være Ole Andersen søn)
240.

(Nærb. af Niels Brünns og Fogterdrengen)

Snapsflasken går rundt, og Niels Brünns,
der allende er halvfuld, vil gerne skænke
Brandevin for Fogterdrengen, der dog for-
skudt aftrøjer det - Men Niels sø-
ger på alle Måder at lokke ham til
at drikke... Han tager sin store Lomme-
kniv frem, holder den hen for Drengen,
hvis Gjæve stråler, og siger: "Du har du
jo altid haft Kig på... Du er der, hvis
du kan skikke 3 Snaps ud efter hinan-
den!..." Fristelsen er jo stærk for den
lille Fyr. Han nikker samvilligt, -
og Niels skænker den første Snaps op for
Drengen, og han drikker den med lukkede
Gjæve.

241.

(Nærb. af ugler af Folkene) De er forarge-
de - specielt Dige - og vil aftrøje den
Ljovestreg. - Men ugler andre finder det
ubehageligt og skoggerlei.

242.

(Nærb. af Niels Brünns og Fogterdrengen)

Deuzen tommer rystende den anden Snaps-
Niels Bræn's skælker så den tredje ~~Snaps~~
op - og ved at skubbe den attråerdige Kiiv
hen til Kvæsten, før han ham grå til
at tomme det 3de Glas... Med otte
Hænde Gine og utide Klæder famler den
arme Deuz efter Kiiven og gemmer den
med et Høllit Gine på sig.

243.

(Folkestuen) Niels Bræn's proponerer en
Skål for den lille Kapdrikker - men kun
de mest nuttede af Folkene følger Op-
fordringen. - Afblænding.

244.

(Storstuen) Der er ryddet op til Dans, og
de mere mobile af Gæsterne svinger sig ly-
stigt i Dansen. - Herredjorden danser
med Mette.

245.

(Nærb. af Spillekanterne) Et Par unavom-
me Typer på et Par gamle Landbyggni-
sikanter spiller på Livet løs.

246.

(Opholdsstuen - med Storstuen i Baggr.)
Danser går i Storstuen, - men i den fjerde
Stue sidder Her Loren, de 3 andre Præster
og nogle enkelte, træuede Drikkere af Fa-

midten banket om det store Bord og drik-
ker og sludrer af Hjertens Lyst. - De Ugy-
faldende holder op med at danse og kom-
mer ind ved Bordet. - Den sære opkomne
Her Loren løfter med sin Pokal og hilser
på sin tilkommende Svigeren, der dog kun
nyder sparsomt af Vinen. - - - Så rejser
den gode Præst sig og foreslår Kærestepar-
ret, at de skal gå med over i Folketueen
og se, at man intet mangler der. - De bli-
ve ikke samtykkende, - og de 3 går så.

247.

(Folketueen) Og så her går dansen... En
gammel Røgter leverer en melankolisk
Harmoonikamusik dertil. - Det Hjørne
af Slagbanken vider den stakkels Røgter-
dang og sover Ruseen ind med åben Mund.
- Niels Bruns slipper den Pige han
har danset med, og takker hende for Slag-
banken.

248.

(ved Slagbanken) Niels betragter grænsende
sit Offer, - kigger så Nielsen ind af Drengens
Lomme og stikker den friske til sig.

249.

(Folketueen) Tyren går så bort fra Slag-
banken og skal netop til at søge sig en

Baldame ud, - da Præsten & de Nyforlo-
vede træder ind. ... Dansen afbrydes &
Folkene bliver fulagne stående. Men
Her Loren græmmer dem jovialt til
at fortsætte & undersøge, om der er noget
gl: Kræm. - Så sker det, at Mette
går op på tagterdængen - & redde sig
som på ham.

250.

(Kort Karb. af Drengen) Han marker højt
& griner fjollet i Loren.

251.

(Karb. af Præsten & de Nyforlovede) De
to Mand veksle et fortolende Blik & går så
hen til Slagbanken.

252.

(ved Slagbanken) De kommer hen til Dre-
ngen, betragter ham undersøgende, - & Præsten
rækker så hårdt i ham. - Drengen slår op-
nede op, siger lallende: „Kniven... den dejlige
Kniv... den... sandt jeg da!“... & han roder
efter den i bestelommen, - men Loren over-
mander ham igen - & han falder sammen
på Banken. Præsten sender sig mod Fol-
kene & siger harmfuld: „Drengen har jo få-
et Brænderi!... Hvem er Mester ja den

Sjovestreg? "t t t"

253.

(Nærb. af Folkene) De klumper sig sammen ... ser ned ... & siger intet ... Niels Brænds lader ikke høre Kæpke, - men det farvinder, da en kark & djær Pige træder frem & udlægger ham som den skyldige.

254.

(Folkestuen) Næstens Ansigt bliver af Frede ... Han går hen til Karlen, - griber ham hårdt i Nakken & løfter brændes Hænder for at slå ham. - Men Herredsfogden hindrer ham i det, - sakter ugle sagte Ord med ham, - hvæfter Herri Loren slipper Synderen & overlader ham til den anden.

255.

(Nærb. af Herredsfogden & Niels Brænd) Herredsfogden irettesætter ham alvorligt & truer ham med Lovens strengeste Straf. Karlen ser skulende til ham, men siger intet.

256.

(Folkestuen) Herredsfogden går bort fra Slyngele, der med et værdigt Smil om Læben slænter ind. - De andre siger sky til side for ham. Næsten giver

en Ordre med Hensyn til Tagerdriugen
og går så ind, - fulgt af de Nyforlovede.
257.

(Gårdpladsen) De 3 går fra Folketueen
over mod Skuehuset, hvis Tudeen er op-
lyste. - Præsten går først ind, - Herreds-
fogden forestår Mette uget, - og Hånd
i Hånd løber de to så ind af Gårdplad-
sen.

258.

(bed Indgangen til Haven) De kommer
fra Portvænet og Jernvædet ind i Ha-
ven.

259.

(Måneby, Have) De to kommer, - sætter
sig på en Bank... Hun lægger sit Hoved
mod hans Skulder, og han kysser hende.
260.

(Opholdstuen. I Baggr. Skorstuen, hvor
der danses) Herr Loren ind og tager Plads.
Kaptajnens fortsætter. - "Familie-
drikkerne" er allerede stærkt medtagne,
og de 3 Præster er heller ikke helt friske.
261.

(Haven. ved Banken) Idylscene mellem
Kærestefolkene. - Han sidder og klapper hen-
des Håndled, - og pludselig glider der et

"sneidyt" Smil frem om hans Mind.-
Han finder på at sammenligne sit Hånd-
led med Kærestens, og driller sig til et
påstå, at hendes Håndled ikke er tyndere
end hans. Hun protesterer vidtgæret,
men han bliver ved sit... For at afgøre
Sagen strækker han sin ene Hånd ved
ved siden af Bænken.

262.

(ved siden af Bænken) Her takker uget
Græs... Herredsfogden river et Græsstrå af.

263.

(ved Bænken) Han måler først ved
Hjælp af Græsstrået sit eget Håndled
og så hendes... Og det viser sig åbenlyst,
at han havde Ret. - Hun trinsler
derfor, og han ser ikyse skuffet ud.-
Han måler endnu en Gang hendes Hånd-
led, kniber Strået over, så han kan det
uøjagtige Mål- og gemmer det væd med en
påtaget melankolik Mine - på sig. - Så
giver han hende et Kys som Sonoffen.

264.

(ved Bordet i Opholdstuen) De aldele
Familiemedlemmer er sunkne i Gulvet...
Næsten fra Kyngby ligger sovende midt
over Bordet, - og hane fra Hyllested midt

tager en højst ubekvæm og uzyet komisk
Skilling i sin Stol. Han smørker, så det
munger. Præsten på Aalvø er uzyet mat,
så den eneste, der er i fuld vigør, er
Herr Loren. - Han havde sin Pokal
jag hilser på Aalvø-Præsten, der samler
sig til også at løfte sit Bæger med
Gygiver dy at drikke for sukkende at
synke tilbage i sin Stol. - Med en
hjerterlig latter og en Triumfators
Mine drikker så Herr Loren sig selv til.
- Afblænding.

265.

Tekst: Nogle Aftener efter stod
Præstens Datter og ventede utålmo-
digt på sin Trolovede....

(Uden for Præstegården) Mette står og spej-
der pæneste... Så havde hun sig på Tæerne-
og virker glad.

266.

(Landskab: Nord af Præstegården) En Ryt-
ter kommer travende. - Det er Erik Lorenzen.
Han bærer smilende sin Kæreste Hilse-
og rider ind af Billedets Forgrund.

267.

(Før Præstegården) Rytteren rider hen til
den unge Pige, sætter sig af Sæden og ky-

ser mit sin Kæreste. - Et Par af Tjenestefolk
kene kommer drivende ind.

268.

(Narb. af de Forlovede) Herredsfyden yndager,
at Mette lader uget angstelig og usrolig, og
hun siger da forklarende: "Der er sket noget
mellem Far og Niels Brønd... og Karlen er spor-
løst forsvunden... Jeg er så angstelig for, at der
skal komme noget ubehageligt ind deraf! ... Erik
Lorinsen søger på bedste Måde at opmuntre sin
Kæreste, - og de går så."

269.

(Studererens Verldset. Narb. af Herr Loren) Han sidder
foran sit Skrivebord, og han gør Indtryk af
at være oplidt og bekymret. Han kommer
nervøs med Fingrene på Bædet, stopper sin Pi-
pe, men lægger den fra sig igen uden at tænde
den. - Så drejer han Hovedet mod Døren,
og et Skar af Glæde kommer over ham.

270.

(Studererens Verldset) De Forlovede kommer ind, og
Præsten hilser hjerteligt på Brudeparret, der
spørger, hvordan det forholder sig med denne
Niels Brønd. - Herr Loren går Fyden te
at sætte sig, - Mette sætter sig på Kanten
af Kantsol, og Præsten begynder så at
fortælle.

271.

(Nærb. af de 3) Herr Loren fortæller, - siger:
„Det var i Fergær... jeg havde allerede om Høge-
nen været og stået med Karlen, der var
doven og træt... Nu havde jeg set ham til
at grave i Haven...“ Præsten fortæller
videre, - og de begge lytter interesseret til.
Billedet tæner over i:

272

(Baghaven. - ved en Port eller Dør, der fører
fra en Stald- eller Ladebygningerne ind til
Haven) Ud fra den åbne Port kommer Herr
Loren. - Han står der og ser med rystede
Bryn ned i Haven.

273.

(Ved det levende Regn) Niels Bruns står støt
til Spaden, finder nogle Nødder fra Bøskene
og knækker dem. - Han ser livende op mod Præ-
sten - men fortsætter Nøddeplukningen... Han
har kun gjort et Par enkelte Spadestik.

274.

(Nærb. af Præsten ved Porten) Præstens Au-
sigt bliver af Harme, og han krytter for-
bitret Hænderne... Så går han hurtigst videre.

275.

(Haven. I Baggr.: Bygningerne) Herr Loren
skynder sig hen til Niels, der står i Billedets

og ikke forandrer Stilling, fordi hans Hus-
bond kommer. - Herr Loren begynder at
bruge Mænd, - men Karlen stæder stædt:
„Ligken Ståkej at lave!... Jeg er vel ikke stædt
for en Podemester!“ og han grisser hæuligt
og spottende. - Herr Loren's Raseri stiger, og
han løfter de kuyttede Hænder og siger ube-
høvet: „Jeg skal slå din Mænd... Du skal
ligge død for mine Fødder!“ og han giver
Niels et Tar solide Mænddruke... Karlen
bliver grov, - slænger Spaden, han har lænet
sig til, fra sig og nærmer sit mandskabsfulde
Ansigt til Præstens.

276.

(Nærb. af Niels' Ansigt) Det er fordraget
af Raseri og Mandskab... Han bræser: „J
er mig en køn Præst, Herr Loren... Nej, en
Bøddelkraft og en Kælling er J!“

277.

(I Nærheden af Hegnet) Niels vedbliver
at bruge Mænd, og ude af sig selv af Ghid-
selse og Vrede griber Præsten Spaden og
svinger den mod Karlen's Hoved... I det
samme tone Billedet over ::

278.

(Studeværelset. Nærb. af de 3) Præsten
fortæller - og skjuler gysende Ansigtet bag
sine Hænder. - De to unge lytter med en

vi Forfædrene til hans Skriftemål... Ende-
lig fortæller Herr Loren videre, - siger:
"Jeg frygtede, at jeg i min Tænde skulde
have taget hans Liv..." Herr Loren
staaede et Øjeblik, kørte sit Ansigt med
sit Lammeklæde og fortsatte så... Bill.
kom over i:

279.

(Haven ved Hegnet) Niels ligger ubeve-
gelig på Jorden... Spaden faldt ned af
Hånden på Herr Loren, den ligesom bliver
klar over, hvad det er, han har gjort...
Han bøjer sig langsomt ned over Karlen,
tager om ham og vil rejse ham op, - men
i det samme kommer den Liv i Tønde og
han springer og af sig selv og forvinder
ned i Bækbedet. - Træsten står et Øj-
blik faldet, - så forvinder også han
ned mellem Bæktræerne.

280.

(Fra Hegnet, forbi Kirken der løber en
Sti) Træsten kommer til Lyne, - spejder
over mod den nærliggende Skov.

281.

(Skoven - set fra Hegnet) I virkeligt Løb
nærmer Niels Bred sig Skoven og forvinder
mellem Træerne.

282.

(Frou Hegnet) Præsten ånder befrist op.
Han går tilbage til Hæren... og Billedet
tæner over i:

283.

(Studerereværelset. Nærb. af de 3) Herr Sø-
ren slutter sin Beretning og siger: "Siden
da har ingen set ham... Om han ligger i
Skjul på Ingerskærp, eller om han er rømt
af Landet ved jeg ikke... Men jeg går mig
svære Samvittighedsreg over den Måde, jeg
behandlede ham på!"... De lange søger
på bedste Måde at trøste ~~Præsten~~ ^{Præsten}. - Han
har jo da ikke slået Manden ihjel... Men
Stemningen i Stuen er stadig ikke fri for at
være uget trykket... Bill. tæner bort.

284.

Tækt: Men Sladden var allerede be-
gyndt at gå... Og ~~ikke~~ ^{ikke} man havde
skynet Niels Bruns, da han var i levende
Livet, havde man nu travlt med at
beklage ham og hans triste Skæbne....

(Afstands-billede af Præstegården) ved Siden af
Indkørslen til Gården, - dækket af et Garde
eller et Hege. Der er en Del af Gårdens Folk
slæet sig ned... De kridsker og tisser... Jo, - jo.
Sladden går lystigt.

(73)

til hende.

289.

(Afstandsbillede af Trastegården) Så går de to videre, - passerer Folkene, der fulagne rejser sig og hilser. - Kæreste-parret forsvinder ud af Billedet.

290.

(Gruppe af Folkene) De skaver efter dem, - kommer med ugle Småbemærkninger og slår sig så igen ned i Græsset og sladrer videre. -

291.

(Veje) Fra Baggr. kommer et Kæretøj rullende. - Det er Brudens. ... Ind fra Billedets Fugrænd kommer de Ulyfaldede. Han har sin ene Arm om Kærestens hio, i den anden Hånd fører han Hesten ved Tøjlen. - Da Morten Bruds er ud for Følgangerne, - holder han Hestene an.

292.

(Antæring i Aegnen) Brudens hilser med overdeven Rebødighed på de to, - der uvilkaarligt standser. - Morte trykker sig angst ind til sin Kæreste. Morten Bruds bøjer sig frem mod dem og råber: "I kan snart vente mit Besøg, Hekredsfjed! Det er min stakkels Broder, det gælder! ... Og Trasten skal skaffe ham til beje, om han så skal grave ham op af Jorden! ..."

293.

(Karl. af de 4 Sænge) Mettes Gjen bliver skrive af Ratsel. - Herredsfogden sender Oveskand den et kært Brev og inddækker ham hårdt.

294.

(Karl. af Morten Bruns på Rudskestedet)
Han smiler bedsk og fortsætter så i en giftig Tone: "For Lov og Ret har vi jo dog i landet... Og en Morder kan ikke undgå sin Straf, om han så har Stiftamtmanden til Sigerør!"

295.

(Bejen) Herredsfogdens Gjen skyder Lyn, - han frigør sig hurtigt for Mettes Hånd og går med klyttede hæver hen mod Pagneu. Men i det samme jidker Morten Bruns på Hestene og skrimer bort. - Herredsfogden og Mette ser efter ham... Han drejer Hovedet tilbage og slår en ond og hånsek latter op... Den unge Pige går hen til sin Kæresteglegger grædende sit Ansigt ind mod... Han forsøger på bedste Måde at trøste hende... men han troer ikke selv på det, han siger. - -
Langsom Afblænding.

296.

Tekst: Der gik nogle Dage... og endnu
har der ikke sket noget.

(Herredsfogdens Kontor. Karl. ved Skrivebordet)

Erik Lorensen sidder og skriver i sin Dagbog.
Han skriver lidt... Falder så i Tanker... Tanker,
der ikke gør Indtryk af at være særlig lykkelige
og skriver så igen. Man ser, hvad han
har skrevet: „ - Ikke kunde Uge te, så skal
jeg fore min søde Kjæreste som Kone ind i
mit Hus. Hvis Gud da vil det så. Men det
står mig for, at mitke Skyer trække sammen,
og jeg har tænkt at bede te, at alt må ven-
de sig te det gode. ” --- Han stirer meget
flum for sig.

297.

(Bejæ, set fra Fogedgården) Rasmus Aulskarl
går og skuffer, - da Postrognen fra Grenå kø-
ber Jern og stauder. - Karlen humper hen
te Postkønnen, der rækker ham en lille Pakke,
og så kommer videre. - Rasmus humper ind i
Huset.

298.

(Kontoret) Herredsfogden sidder stadig henru-
ken i Tanker, da Karlen kommer tilhørende ind
på Horesokken og giver ham Pakken.

299.

(Kærl. af Herredsfogden) Han åbner for
Pakken, der viser sig at indeholde et Par nye
Armbånd, han har bestilt hos Guldsmiden.
--- Hans alvorlige Ansigt opklarer af et

lyst Smil - & han falder så hen i lykkelige
Tanker - Han mindes... (Tænk over Bille
det tæner:)

300.

(Præstegårdshaven. På Banken - som 263) Slut
ningen af den Scene, hvor han måler Køre-
stens Håndled... (Bill. tæner atter over i:)

301.

(Nær af Herredspogden) Alt Tinget er
u ni som støjet af ham... Han slapper kar-
tegnende over Armbåndene, - tager Gjerstæet
frem & konstaterer, at Målene passer.

302.

(Hele Kontoret) Mester Gjertrud kommer
til Lyne i Døren fra Lovetænderet, - vinker til
ham - under Befordelse af megen Stemning-
hedsfuldhed & meget Skalmeri, - at han endelig
må komme med hende. Han er egentlig
lidt ked af at blive forstyrret, - men skul-
der de Armbåndene til Side, rejser sig & føl-
ger med hende.

303.

(Del af Lovetænderet) Mester Gjertrud ind-
"i Spidsen for" Herredspogden. - Hun viser
ham de nye Trykker, him med egne Hænder
har lavet, & som him nu har hængt op på
Tavle... Og hendes Slægtning må smilevise

indromme, at de virkelig er værdeløse kvine.

304.

(bejler, - set fra Indkøbslægen til Fogedgården)
Morten Brønns kommer ~~inde~~^{børnde}. Han følger
til Fods 3 kvinder, - nemlig: Indsidders Jens Larsen
af bejlby, - en Hyldeente 3 hendes Fatter, -
Brønnses springer af Hestene, - binder dem til
et Tra eller lignende, - instruerer sine Ledvage
3 favnder så med dem ind i Huset.

305.

(Kontoret) Det står et Gjetbæk taut. - Så
lukker en Tige Brønnsen 3 de 3 andre ind. -
Morten ser sig om med en hoven 3 selvrikker
Mine, - men hans Ledvage klumper sig sam-
men lige inden for Døren.

306.

(Kontoret ved Døren til Lovræddet) Døren
åbner, - 3 Erik Larsen træder ind. - Smilet
ligger endnu om hans Læber, - men da han
ser Brønnsen 3 de andre, svinder det, - 3 han
griber af Chauge Ambros. - Han siger dog at
betovige sin Hro 3 tager sig en Kold 3 over-
legen Mine på.

307.

(Kontoret) Han går hen til sit Skrivebord
3 spørger Morten Brønns, hvad der er Guni-
den til hans Besøg. - Brønnsen skilder endt
til ham 3 siger med en hoversende Mine, idet

han siger hen mod sine ledsagere: „Jeg beder,
at I på Embedsregne vil forbi disse gode
Folk, der vil kunne vidne om, hvorledes det
forholder sig med min Broders Forsvunden!“

Heredsfjenden tager et Øjeblik, så betyder
han Hyrdeenten og hendes Datter, at de skal
træde hermed. — De bliver på Hæserækker — for-
skæmte og bevanede — hen ved Siden af Mor-
ten Brænds.

308.

(ved Skrivebordet) Morten Brænds siger: „Kis-
ken Madsdatter og hendes Datter, Else har vide-
fra været vidne til, at Mesteren slog min u-
lykkelige Broder med en Spade, — så han lå død!“
— Erik Lorenzen betyder koldt Brændsen, at
det ikke er ham, der skal afhøres. Så vidspø-
ger han Hyrdeenten, der forfjamsket af-
lægger Bemærkning.

309.

(Nærb. af Jens Larsen ved Døren) Han ser
ikke så lidt indskrænket ud, — smadker vistand-
selig med Nænder og diger sin Hæne rundt
mellem Fingrene. — Han lader til at have
mest lyst til at løbe fra det hele.

310.

(ved Skrivebordet) Hyrdeenten slutter af-
og Heredsfjenden siger ^{efter} det bare kært over så

gerne et Gjeblik i en skarp Tone til Morten
Brüer. Dette tidensbyrd betyder intet...
Præsten har uøjagtig fremstillet sagen på same-
me Måde. At de ikke har set Niels Brüer mid-
løbe, skyldes det - at de selv var gået foru-
den! - Brüeren smiler bittert - og kalder
så det 3de tidens byrd.

311.

(Kontoret) Brüeren rinker Jens Larsen hen
til skrivebordet, - og Indridderen nævner sig
fordrende og mindes megen Skrab-ud. - Erik Sø-
rensens Papirer ham.

312.

(Nærb. af Jens Larsen.) Han begynder smad-
skende at jakklæ... Han siger: "Det var ud
på Natten... Natten efter, at Niels Brüer
jævandt..." og han avler smadskende og
befippet videre. (Frem over Billedet
frem:)

313

(Stien langs Præstehavens Gæde) Månerkui.
Jens Larsen kommer vildt gående... stand-
ser lyttende - i Billedets Forgrund.

314

(Nærb. ved Jorden) Med en Spade kaster
den Jord nedover et Hjul, - der omkring alle-
de er tildækket.

315.

(Stien) Jens Larsens Ansigt rober både
Overraskelse og Angst... Han betænker sig
et Øjeblik, så sætter han sine Træsko, klæ-
ner op på Øjet og gør sig med Hænderne
et Kighul i Hækken.

316.

(Den anden Side af Hækken. Nabillede) Jens
Larsens fjædede og fastvænte Ansigt kom-
mer til Syn i Hækken. Han ser:

317

(Del af Haven) En skikkelse - øjenynkelig Præ-
sten klædt i sin daglige Slobrøk og med sin
hvide Bomulds Natkappe på Hovedet - står
og glatter Jorden efter med en Spade. -
Pludselig holder han inde, - lige som Lytten
og begynder at vende sig mod Hækken.

318.

(Hækken. Nab. af Jens Larsens Ansigt) Kun
et Øjeblik holder man det fast... så for-
svinder det bag Hækken.

319.

(Stien, - set fra modsat Side af de trill. Billeder)
Jens Larsen lader sig glide ned fra Øjet, -
griber hurtigt sine Træsko og sætter i
Løbshjemsfærd... hen mod Baggr. - Bill. færes over:

320.

(Kontoret. ved Skrivebordet) Indsidderen står

ter af... blikket forviret og "køer" så vidt
med Huden mellem Hænderne. - Bruden
lægger triumferende Mærke til, at Vidnes-
byrden øjensynlig har gjort ~~en~~ Indtryk
på Herredsfogden og siger med en vis Triumf
i Stemmen: "Hvad venten jeg af vor lovlige
Gorighed, at den ikke udgyr mig Rettens
Hjælp og Bistand til at få undersøgt, hvad
Præsten har gravet ned i sin Have." ...

Herredsfogden betragter den Tale med
et juskende Blik - og nikker så tavst.

En skygge af et skædefældt Smil kom-
mer frem på Brudens Ansigt, - så tøner
Billedet langsomt bort.

321.

Tekst: Hvad der kom ud af Huden-
søgelsen...

(Gårdepladsen i Præstegården. Gemmen Ind-
kørslen kører til Køjen) Et Gæst drager
fra Køjen ind i Gården. - Forrest ridder Mor-
ten Bruden. - Så kommer Herredsfogdens
Vogn med Fogden og Vidnerne. - Inden de
kvinde endnu er steget af, kommer Herr
Loren og Mette til Lyne i Stuehusets Dør,
og Bruden jager på sin Hest hen til dem.

322.

(Fra Stuehusets Dør) Morten Bruden ser
med et spottende Smil på Præsten og sin

ber så: „ Folk siger, at I har slægt min Bro-
der ihjel og gravet ham ned i Eders Havn!
Her kommer jeg med Herredsfogden for at
lede efter ham!... Her Loren siger for-
bløffet tilbage og støtter sig tungt til
Kirkenes iden at kunne male et Ord.
Herredsfogden kommer ind til og fortæller,
hvordan det forholder sig. - Præsten nik-
ker langsomt og siger, at hans Havn og hans
Havn skal dem åbent... Han går bort
fra Loren og Mette, der straks lægen har
klynges sig til hans Arm, og følger med
ham, - men hendes Kæreste får hende til
at gå ind. Han ser medlidende efter hende
og går så efter de andre.

323.

(Opkøbsstræde) Mette kommer ind, - sætter
sig stille i et Hjørne af Slagbanken... Hun
er fortrivlet og tillykkelig.

324.

(Haven) De implicerede Personer, - de hvilke
de har sluttet sig et Par Karle med Spa-
de og Grebe-kommer. Bruden ser sig om, - søger
så med et Øde i Billedets Forgrund, hvor
de går Indtryk af at have været gravet
fornylig. - Karlene begynder at grave.

325.

(Karle af Herredsfogden og Præsten) De be-

kræfter spændt Gravearbejdet. - De åndes
efterhånden befriet og - og ser lettede på
hinanden.

326.

(Del af Haven) Karlene har gravet ret
dybt - uden at have fundet noget, og Herr
Lain spottet Brænden. - Derne ser sig raa-
sagende om, vender sig så mod Jens Lar-
sen, der står uagt tilbage og med store Mi-
ner og foldede Hænder har ~~staaet~~ set på
Arbejdet. - Morten Brænd råber til ham:
"Jens Larsen!... Hvor var det, og så Træstuen
stå og grave?"

327.

(Nær af Jens Larsen) Det giver et Choc
i ham, og det er som såguede han og af en
Dron. - Så ser han sig lidt omkring og
peger så hen til en Krog af Kvartieret.

328.

(Haven) Indridderen peger hen mod et
Sted, hvor der ligger nogle røde Kålblade, og
de grøne og nogle Lakke. - Morten Brænd
giver Karlene Ordre til at grave på et
nyt Sted, - og Tilskuerne følger efter dem
derhen. - Kålstokkene, - Lakkene og det an-
det smides til Side og Gravningen begynder.

329.

(ved det nye Sted) Karlene graver - og plud

selig kommer ^{en} Hattepild til Side... Kar-
len ruder Hatteu frem... Det er Nills Brud?

330.

(Næle af de vigtigste af Tilskuerne) Bruden
ser skriger: "Det er Nils Hat... Den kender
jeg!... Grav... grav... Her finder vi nok,
hvad vi søger!" - Herredsfogden, der er
dybt rystet, ser til Nærken, der er bleg
som et lig og med vidt opspilede Øjne
skæner mod det rædselsfulde Sked.

331.

(Jordhullet i Nærbilledet) En Spade skov-
ler uget Jord bort, - og en Hånd ligger om
strækker sig op af Hullet.

332.

(Tilskuerne) De griber af Rædsel... Nærken
skjuler gysende Ansigtet bag sine Hæn-
der - og Herredsfogden må støtte ham, for
at han ikke skal falde om. - Men Bruden
ser råber og pejer mod Dødemingshænder:
"Se! Han rækker efter mig!... Ja, vi lidt,
Broder Nils! Ham skal du få!..." og
han ser hadefuldt mod Nærken og Herreds-
fogden.

333.

(Opholdsstuen. Næle af Mette på Slag-
banken) Hun kan ikke holde Urohedens

id... Nej, så hellere få den fygtelige sandhed at høre med det samme!... og hvin rejse sig.

334.

(Opholdstiden) og hvin går langsomt id af stuen.

335.

(Del af Haven) Helt i Billedets Forgrund ligger Liget at ligge... Karlene har dækket det de med Sækkene, - der i Opblækket er løftet lidt op (væleder at de dækker ja liget), fordi Fyden, Morten Brinds og Karlene betragter den Døde. - Herudfyden rejser sig op fra den bøjede Stillings-Karlene lader atter Sækkene falde og en af dem siger: "Det er hæv, - skönt og Armene og Spadehæggene har gjort hæv og sigt ikke deligt... Men hæv Tøj og Blyvningen, hæv værste Gre er ikke tid at tage Fejl af!"... Herudfyden nikker alvorligt.

336.

(Del af Haven, - Jord og Træ) Mette kommer stille gående, - sandt og stirrer med Rædel i Blikket frem for sig.

337.

(Den anden Gruppe) Morten Brinds vender sig tvende mod Præsten, der bleg og skal-

vende siger: "Jeg er uskyldig i dette, ~~men~~^{som} dette er et bæk af Djævelen og hans Engle... Dog endnu lever du, som vel kan bringe min uskyldighed for Dagen, - og i Bånd og Lænker vil jeg vente på, hvad han haver bestemt over mig, arme Synder!"... og han vender sig med stærkt Flored mod Herreds-fogden og rækker Hænderne frem mod ham, som bebødte ham, at han straks skulde lægges i Jern.

338.

(Narb. af Mette) Hun har hørt, hvad Faderen har sagt, - vedstøder et Skrig og synker afmægtig om.

339.

(Store Del af Haven) Herredsfogden og de andre hører Skriget og Faldet, - og kan ildes hen se sin Kæreste, løfter hende op på sine Arme og bærer hende ind i Gården... De andre følger langsomt efter.

340.

(Opboldstuen) Herredsfogden ind med Mette i sine Arme. - Han lægger hende forsigtigt på Løjbanken og knæler ned ved Siden af denne.

341.

(ved Løjbanken) Han kalder Mette med

stander gispende, da han står over for de mange
Klemitter, tager sig så med en viljesan-
spændelse sammen og går med sanket Hoved
videre.

347.

(Herredsfogden - set fra nogen Afstand) Han
ser med Medynk og Fortvivlelse på den blødt
kelige- og trækker så uvillkårligt Gjæne... Bag
ved ham løber langsomt en bleg og uvirke-
lig Kvindeskikkelse frem - og går helt hen
till ham. Det er Mette. Hun bøjer sig
ned mod hans Fæ og hvisker: "Befat Dig
intet med denne Retfærdige!" --- Så glider
den underlige, tågeagtige Skikkelse tilbage, og da
Herredsfogden atter åbner Gjæne og bøjer
sig tilbage, er hun forvunden... Fogden
rygger sig over Puden - og åbner så Ret-
sforhandlingerne.

348.

(Thingalen) De første Vidner - Hysdeenten og
hendes Datter - kaldes frem og gentager deres
Vidnesbyrd af Hensyn til Præsten, der klinge-
åndende lytter til. --- Bill. blænder
af. -

349.

Tekst: Men Præstens Datter, der var
blevet tilbage i Grenå, havde ikke
kunnet udholde den ufærdelige Ur-

hed....

(bejen, der får fra Genå. Om uirigt med
udsigt over en lille, gammel By) Mette
kommer ridende i strakt Kavere... Hender
Har har løst sig og flager hende vildt om
skuldrene.

1. ? Not under.

350.

(Ny Terrain) Lidt tilbage i Billedet - midt
på bejen - ligger en lille Pige og ligger med en
Kludedukke midt i al Støvet. Længt tilbage
i Billedet udfører en lille bejen snar sig
frem, kommer Mette galopperende. - Da Bar-
net ser den vilde Rytter, nærme sig, rækker
hånd i et Hyl og griber forfærdet Fligten
og hamrer på Hovedet i Grøften, netop da
Mette passer. Den unge Pige får holdt
Hesten an i Billedets Forgrund og rider nu
tilbage, angstelig for at den lille skal være
kommen noget til... Da hun nær, hen
til ulgkædet, springer hun af Hesten og
bojer sig ned mod Grøften.

351.

(bed Grøften) Hun kaller Pigebarnet op
og konstaterer til sin lettelse, at den lille ni-
let fejler men griner furojst. - Hun ka-
ler lidt for Barnet, giver det nogle småpen-
ge, beundrer Kludedukken og smikker så far-
vel.

(Atter nyt Terrain) Billedet taget således, at man ser Fugl. har Mettek, der klapper Barret på Knuden og så svinger sig i Salten og sprenger videre, - medens den lille står med Tingene i Knuden og skærer efter hende. - I dette og det foregående Billeder har ^{man} haft Lejlighed til at konstaterer, hvor stærkt de sidste Begivenheder har taget på Mettek. Hun er blevet bleg og bløddet og har meke Skygge under de smukke Øjne. --- Bill. blander af.

(Thungralen) Det er på det sidste med Vidneafhørelsen... En af Præstens Piger tager netop i Ed- og trækker sig så tilbage. - Herunder følger venter sig mod Herr Loren og retter ham et Spørgsmål.

(Nærb. af Præsten) Han ser op, - folder sine Hænder over Brystet og siger: "Så sandt hjælpe mig Gud og hans hellige Ord! Jeg ved med mig selv intet andet, end jeg tilforn har bekendt... til Han i Himlen tie, da må jeg bøje mig under Hans uransagelige Vilje..." og han lader sit Hoved og sine Hænder synke og sætter dybt.

355.

(Thuingssalen) Der bliver en Mængde i Salen,
og en Del af de Tilstedeværende grader... Stem-
ningen lader i det hele taget nærmest ^{til} at
være for Mærken... Mærken Brænd ser sig
skullede rundt og går så hen foran Herreds-
fogden.

356.

(ved Dommersædet) Brænden renner sig og
siger: "Jeg har to lidner til, jeg kræver afhæk.
Indtil de ankommer, beder jeg Thuingssidnet
indsat!"... Herredsfogden betragter med
Mishag den uforkødne Blodkæmper og nik-
ker samtykkende.

357.

(Thuingssalen) Brænden går tilbage til sine
Kammer blandt de Tilstedeværende, - Herreds-
fogden bebrøder en Jemtagelse af Thuingss-
idnet, så snart de ny lidner har ind-
fundet sig - og går så. - En af Byvendene
skubber en Stol hen til Herr Loren, der
sætter sig med ræubet Hovedet.

358.

(Kontoret) Herredsfogden kommer ind,
lader sig folde ned i Stolen foran Skrive-
bordet. - Han er plagt af mange Anæker,
og der er Uro og Træbeli hans Sind.

(ved Indkøbslen te Fjedgården) Bill. taget
 fra Indkøbslen. - Lide fra Pejren kommer
 Mette sprængende, - smider sig af Sadlen
 & skynder sig ind.

360.

(Kontoret) Herredsfogden sidder henrivet
 i sine dybe Tanker, da Mette skyter ind
 med Udslaget. Hår, kaster sig for hans
 Fødder & omfavner hans Kud.

361.

(Nærb. ved Stolen) Han skygger hende blidt
 over Håret, & det skærer ham i Hjerteret at
 se hender Fatvilette. - Hun giver sin Sorg
 Luft i Tårer, - & han løfter hende op i sine
 Arme. Men Ord finder han ikke, - & hendes
 hvide Øjne bliver frøgtige. Hun ser op mod
 ham, lægger Hænder på sit Bryst. ^{og siger} Det er
 forfærdeligt, for somme Tider siger min Forælder
 mig, at Fader må være skyldig, men mit Hjerte
 gør Oprør mod denne Tanke... Men hvis nu
 Gud ikke sender anden Oplysning i denne Sag,
 hvad som vil I så fælde?" Hun ser ang-
 stelig op mod ham, & hendes Læber skælver.

362.

(Nærb. af Herredsfogdens Aarsigt) Han tover
 med Svaret - & endelig siger han med Kraft

Stemme: „Den uildeste Døme, som både Gud & Kongen har afsagt, er jo liv for liv!“

363.

(I Nærheden af Stolen) Mette stirrer op mod sin Fæstemand med Rædsel i Blikket, synker i Kæserne, men rejser sig straks igen, siger nogle Skridt baglænds hen fra ham & råber forvildet: „ Vil I da myrde min Fader! ... vil I da myrde Eders Fæstemod? ... Her reds pøgdens Ansigt fortrækkes i Smerte... det ^{er} som gennembores han af Dolkestik... Hun går hen til ham og holder Hånden med Ringen hen for hans Øjne... Hendes Blik er vildt & udstøet afsuiddigt, & hun fortsætter med en ubyggetig Latter: „ Hvad sagde min Fader, dengang I satte Farteringen på min Tunge? Jeg giver min Pige i din Barm! Men I, I gennembores min Barm! ... “ & hun lår skærende - Han siger stadig intet, men han ser på hende, & hans Blik fortæller, hvor dybt hendes Ord piner & særer ham... Hendes Ansigt skifter da også snart udtryk, bliver angrende & mildt, Tårne bryder atter frem, & hun skaster sig atter på Knæ for hans Fødder & griber hans Hånd.

364.

(Mettes Ansigt) Hun vender sit Færvædede

Ausigt gik mod ham, presser hans Hånd
mod sine Læber og siger bønligt: "Tilgiv mig,
allerkjæreste ven, tilgiv mig... Jeg ved jo,
at I kun handler, som Eders Pligt og Eders
Retssind byder eder!"

365.

(De to nær på) Hans Ausigt opklæres, og hans
Hænder glider atter blidt ~~indbyrdes~~
over hendes Hår... Et Øjeblik sidder de tæ-
se, - så siger han eftertænksomt: "Funder vi-
gen anden Trøst for ham, må vi søge den i
Fligten... Jeg har skrevet til Eders Broder, og
kommers han rettidigt, kan han måske stå
os bi dermed!"... Hun nikker stille, og de
sidder atter tause.

366.

(Gangen nær ved en Dør) En af Retteens
Folk (en Byvend f. Ekr.) står tavende foran
Døren. Endelig drister han sig til at banke
spagfærdigt på.

367.

(Kloster) Mette farer op, og Herredsfog-
den rejser sig op og råber et "Kom ind." - By-
svenden klæder inden for Døren og siger: "Bidner-
ne er kommen!" - Herredsfogden nikker, af-
færdiger Manden og tager sig sin Kæreste i
sine Arme.

368.

(Nær af de to) Han siger indtraængende: „Her kan ~~du~~ ikke blive... Du må hellere tage tilbage til Fængslet, så følger jeg med Ederis Fader derind, når Thingvidnet er sluttet!“ - Hun nikker, - men da han vil kysse hende til Farvel, går hun sig blidt fri, griber hans Hånd og presser den mod sine Læber, for han kan forhindre det.

369.

(Kantoret) Hun iler hurtigt ind... Han ser med et smertefyldt Blik efter hende og går så langsomt ind af en anden Dør.

370.

(Parkiet foran Herredsfogedgården, - set fra Skulmuset) Mette siger til Hest og rider ⁹ Varm langsomt tilbage ad Græs til.

371.

(Thingvallen) Da Herredsfogden træder ind, rejser Herr Loren sig, og Byens vatter Stolen ^{over} han har siddet på. - Ved siden af Bruden, der har en ond og triumferende Mine på, står de to nye Vidner: en gammel Bondemand og hans yngre Søn. Fogden åbner Mødet påny, kalder de to Vidner frem og beder dem aflægge deres Vidner-beretning.

372.

(Narb. af de to Vidner) De puffer til hinanden, - den ene vil have, at den anden skal fortælle... men endelig tager den ældste da ordet og siger: "Det var Natten efter, at Niels Bruns forvandt... samme Nat, da Jens Larsen nok skulde have set Præsten grave i sin Have...." Han fortæller derefter videre, og ind over Billedet kommer:

373.

(Sej, der omkrent løber langs med den Skov, ind i hvilken Niels Bruns forvandt. Billedet taget omkrent "langt med" Skoven) Ad Skien kommer Fader og Søn. De standser omkrent i Billedets Fags, og Sønnen griber bestyrtet Faderen i Armen og pejer i modsat Retning af Skoven.

374.

(Marker - med Præstegårdshægen i Baggr.) En Skikkelse, der er klædt i en grøn Hobrok og en hvid Natkin, går hen mod Hægen. Over Nakken bærer han en Sæk, der ligger tæt og væge meget tung.

375.

(Narb. af Fader og Søn) De skiver efter Skikkelsen, - og Sønnen siger så forbløffet til Faderen: "Hvad betyder dette... Det er

jo Præsten... den Skobrok og den Natline
er da ikke til at tage fejl af!... Faderen
nikker, - og de to ser så igen hen mod Præ-
stegårdshaven...

376.

(Marken - med Præstegårdshøgen i Baggr. - som
374) Skikkelsen klavrer bestrægt over
Gardet og farvinder ind i Haven.

377.

(Nærb. af Fader og Søn) De ser hovedrykka
de på hinanden. - Ind over Billedet
toer:

378.

(Thuisalen. Nærb. af Tidneue) Den Gam-
le Nutter af.

379.

(Del af Salen) Præsten stirrer med Rædsel
i Blikket, - presser Hænderne mod Hjertet
og rækker... Bysvenden skubber Stolen hen
bag ham, og han synder græpende ned på
den. Bruden siger hævende: "Se dem, der
står ham nærme!" - "Det hjælp^{te} ham til kom-
melte!" - Herr Loren sidder et Øjeblik
med sænket Hoved, - så vinker han Her-
redsfogden hen til sig. - Denne, der er dybt
rykket over den bekløding, Sagen har taget,
går hen til ham.

380.

(Nærst. af de to) Nærsten ser op på sin
Sigeren med et Blik, der roben hans Spæl-
kval, og siger: „Lad mig føre tilbage til
mit Fængsel; - der vil jeg tale med Eder.“
Herredsfogden nikker samtykkende.

381.

(Thunghallen) Herredsfogden sender sig fra
Nærsten, og giver forskellige Ordre. - Her
Loren rejser sig bestrædt og med skubtet
Hoved- og støttet af Plukker og Byvænde
går han langsomt hen mod Døren... Af-
blænding.

382.

Tekst: Bekendelsen.

(Fængselsalle) Mette står og redde sin Fa-
ders Seng. På en Stol ved Hovedgærdet hæn-
ger den ulykkelige grønne Skabok... Pludselig
lytter den unge Pige, og sender Ansigt for
et spændt Udtryk.

383.

(Fængselsgangen) Næst tilbage svænger Gangen,
og her, hvor den svænger, har den en smid
Udvidelse. Langt bage i Nickeren „løber“
der en smal Steubank. - Fra en Række små, til-
giteede Brudeer foroven falder Sollyset ned.
- Byvænderne fører den laubede Nært hen

te hans Lelle, hvis Indgang er færet i Billedet. - Bag efter dem kommer Herredsfogden.

384.

(Lellen) Da Tjørnsdøren åbnes, og Præsten træder ind, skæler Mettes Øjne, og hun kaster, hvad hun har i Hænderne, og hænger sig om Faderens Hals. - Hun nikker med et lykkeligt Smil til sin Kæreste og siger så til Faderen: "I kommer ikke alene, Fader... I kommer altså med godt Bidskab!" - Den gamle Mand græder, men siger intet, - nævner ikke at sige hende Sandheden. - Hun leder ham hen til Benjen, han sætter sig på Kanten, og hun lægger sig på Kna foran ham og skjuler sit Ansigt ved hans Bryst. - Herredsfogden er gået op til Hovedgærdet og betragter uemodigt de to.

385.

(Nærb. af Fader og Datter) Han betragter hende med et bedrøvet Blik, - fatter sig så og siger: "Mit hjerte Barn... siden skal du få alt at vide... Men hent mig nogle Dråber Jost... mit Bryst smerte mig!" Hun nikker, - rejser sig og kysser hans Kind og klapper kærtneude hans lunkede Hænder.

386.

(Lellen) Så løber hun hen til sin Kæreste, og

trykker med et lykkeligt Smil hans Hånd
til sit Bryst. For at dølge sin Smerte og For-
virring kysser han hende på Panden, og hvin-
der glad ud. --- De to Mænd ser efter hende
og veksler så et fortrivlet Blik... Herr Lø-
ren sukker dybt og kalder Herredsfogden hen
til sig.

387.

(Narb. af de to) Det falder øjensynlig Pra-
sten svært at få begyndt, - men endelig ser han
op og siger: For Eder, tilforn min Ven og nu min
Dømmet, skal jeg nu bekende en Brøde, som jeg
udenfor al Tvivl har begået, men som jeg dog
ikke er mig fuldkommen bevidst. - Han sukker,
springer op og arider sine Hænder, så det kua-
ger i alle ledemod. Herredsfogden, der har
Studet over Begyndelsen til Skiftet, målet,
nikker beroligende til ham, og ^{han} sætter sig så
atter.

388.

(Narb. af Prestens Afsigt) Der kommer et un-
derligt, fraværende Udtryk over det... hans
Blik bliver fjent, og han siger - ligesom han
for sig selv: Tilforn i mit Liv er det adskillige
Gange udført mig, at jeg i drømmende Til-
stand har foretaget mig Ting, jeg ikke var
mig bevidst... Således også Aftenerne for Ole

Anderens Begravelse...

389.

(Nærb. af de to Mænd) Fogden stirrer overrasket på Præsten... Det var ikke en sådan Bekendelse, han havde ventet at få... Han havde troet, at det hele var mere let og ligetil. - Herr Loren lægger godt nok Mærke til den anders Forbløffelse, smiler et søgt og håbløst Smil og fortsætter så: " Dette mit Svørgængeriraudt mig i Nu inden de to sidste Vidners Forklaring... Jeg forstod, at Offeret for min æstetiske Brude måtte være falden død om i Skoven, og at jeg i min drømmende ^{Tilstand} havde søgt ham der, båret ham hjem og begravet ham!" Han tier, holder Hånden for Ørene og græder. - Herredsfogden er yderst forbavsset - og rejser sig langsomt.

390.

(Lellen) Herredsfogden går hen og stiller sig under det højtsiddende, tilgittede Brude og tænker over Sagen. - Han skotter hen til Præsten, der atter rejser sig og går hurtigt op og ned ad Gulvet.

391.

(Nærb. af Herredsfogden) Han tænker og tænker - og endelig lader det til, at han har fået en Bestikning... Han nik-

ker quindende: - Jo, sådan må det være!

392.

(Lellen) Han går hen til Præsten, - kaster et spejdende Blik mod Døren og siger så sagte, men dog indtrængende: "Der er kun eet at gøre, om I vil redder livet... I må flygte, - og jeg skal hjælpe Ider... Jeg har allerede Planen klar!"

393.

(Nær af de to) Herredsfogden vil begynde at udvikle Planen, - men Præsten standser ham, ryster med et mildt Smil på sit gamle, grå Hoved og siger: "Så sandt jeg håber ved min og Jesu Død at kunne vinde mig en bedre Retfærdighed herret, kan jeg ikke tænke at ville unddrage mig Retfærdighedens Alm. - Men lov mig eet: en Mirakels Damp kan I ikke agte, men trænger kun til Ideres Bistand, sig så for hende som en anden Fader!" - - Der kommer Tåren i Herredsfogdens Øjne, og han giver Præsten sin Hånd.

394.

(Lellen) Et Øjeblik holder Præsten hans Hånd i sin, - så overmander Berørelsen igen den gamle Mand, og han betyder med en Hovedberørelse, at nu skal Herredsfog-

den gå... Endnu en Gang rækker han ham
sit Hånd, men med batværdt Ansigt for
at skjule sin Betærelse, og Fogden kimer
ud som en bedøvet. Herr Lorens skjuler
sit Ansigt i sine Hænder og støtter sin Pan-
de mod Taggen. - Han kilder som et
Barn. -

395.

(Fængselsgangen. I Føgt. Døren til Præstens
Celle) Herredsfogden står støttet mod
Celledøren og stirrer forstøvet frem for sig.
- Fra Sidegangen længere tilbage kommer
Mette med Medicinen. Hun standser og
bliver stående ved Nischen, - anende, hvad der
må være sket. Herredsfogden har hørt no-
gen komme, vender sig, og da han ser, det
er Mette, tager han sig med en viljeran-
spændelse sammen og går hen til hende.

396.

(I Nischen) Den unge Pige afventer div-
rende af angstfuld Spænding sin Kærestes
Komme. - Da han nær hen til hende,
griber hun hans Hænder og ser spørgende
på ham. - Han har svært ved at møde
hendes Blik, - siger intet, men nikker kun
dumt. - Hun er ved at falde, men får
dog atter Herredsmænd over sig selv. Hænder

synker ned mod Bysten, - men Tårer liden
der ikke hender Smerte... Herredsfogden
ser med et smertefyldt Blik på hende og
siger så stille: "Ja, - alt er forbi... Og flyg-
te vil han ikke!"... Mette nikker, - ser så
op mod ham og siger med et Sukt: "Ja, - så
er alt forbi..."... Han forstår, at det er
Forholdet mellem ham og hende, hvis tæn-
ker på, han har jo intet at sige hende...
Hun vender sig langsomt fra ham.

397.

(Lellegangen - set fra Nicken) Hun går hen
højtt mod Lellegangen og bliver af ~~slutte~~ ^{Byvenden}
den lirket ind til Faderen... Dominansen skæker
Hænderne ind efter, - vil ligesom kalde hende
tilbage, - men Ordene stivner på hans
Læber, og Armene falder slapt ned... Nej,
her er intet at gøre... alt er forbi!

398.

(Lellen) Mette kommer ind, og Faderen
vender sig bort fra krogen og går hende
langsomt i Møde... Hun kaster sig om
hans Hals, og endelig får hun i Tårerne
Luft for sin Fortvivlelse... Og så den gamle
Mand hulker højt... Billedet blandes
langsomt af.

Tekst: Dommen faldt, - og det blev
Døden... Og den skabningsdag op-
sandt, da....

(Herredsfogdens Kontor. Nærb ved Skrive-
bordet) Opblænding - Herredsfogden sid-
der og skriver i sin Dagbog. Han ser trist og
forvåget ud... Det er henimod Daggry...
Huset er ved at brænde ned i Stagen. - Han
holder op med at skrive - og læser så det skrev-
ne igennem: " - ved Daggry skal Dommen
fuldbyrdes på Ravnkøj. Den forfærdelige
Dom, der skiller et Menneske ved livet, og
ke forvunden ved Livslykke og Livsoro. -
Farvel, - Farvel, mit Hjertes betroede Brud!
Farvel for denne irrelige verden, til vi mø-
des engang i en bedes!" - - - -

Han lægger Dagbogen fra sig... en Kilde-
rysten faar gennem ham...

(Kontoret) Det oplyses kun ved det enlige
Lys og går et koldt og ubyggeligt Indtryk.
Herredsfogden rejser sig langsomt, - går hen
til et vindue og slår Forhængen til Side... Høj
Dagen er ikke begyndt at gry endnu...

Kuldeformummelserne griber ham atter,
han svøber sin tunge Kappe, der ligger

derude, nu sig og sætter sig atter til at
skrive i Dagbogen.

401.

(ved Skrivebordet) Han skriver et Øjeblik
og gør så en lille Pause... Han har skrevet:
"Jeg har meldt mig syg - og syg til hovedet
og Sjæl er jeg da ogsaa - for at undgå at bi-
våne Henskælselen til Morgen. - Men all-
igevel tror jeg, at jeg vist vil nærme mig
Ravnhøj... En Dødt - en Morder! - Nej, det
spør mig, ^{du} må ske et Mirakel...." Han vil
skrive mere, men opdager så, at Blyet sprut-
ter og griber derfor Blyesaksen og pudser det.
... Billedet bliver efterhånden utydeligere,
og ind over det tæner:

402.

(Fængselcellen) Mette ligger på Kua foran
Faderen, der sidder på sin Sægekant. - Det
er den vidste Afstød mellem de to, og de gi-
ver sig begge hen i deres Sorg. - - - Lidt
efter åbnes Fængselsdøren, og ~~Herr Jensen~~ ^{Herr Jensen} luk-
ker Aalsø-præsten, Herr Jens, ind. Denne
bliver stående uden for Døren og betragter
med inderlig Medlidenhed Fader og Datter.
Herr Jensen velsigner Mette, kysser hende
til Afstød, og hører rejser sig og går med
uivike Skridt hen mod Døren.

403.

(bed Søren) Herr Jens bliver ventligt og deltagende på den forgræmmede, unge Pige og siger: Nu tager I hjem til mig og bliver der - Min Bogu holder ude, Gæden!... Mette nikker, - kaster et sidste Blik mod Fadere, - så er Fortvivlelsen ved at overmande de hvide pæny, og højt hulkende vakler sine ind af Celler.

404.

(Fængselscellen) Så snart de to Præsters Besøgelse har lagt sig, går Herr Jens hen til sin Kaldsbroder og meddeler ham det hellige Sakrament. På det lille køgbord ligger den „Dødstale“, Herr Søren har udarbejdet... Afblænding.

405.

(Heredsfogdens Kontor ved Skrivebordet) Udmægtelsen og Suidrliderne har overmandet Heredsfogden, og han er falden i Sovn i sin Stol... Lyset er nu ved at brænde helt ud

406.

(Nærb. af Lysestagen) Lyset spritter og over den flydende Tælle løber ned ad Stagen, - og så slukkes Lyset.

407.

(Nærb. af Heredsfogden) Han vågner ved

den pludselige Dysforandring... Han fyser
og trækker gysende Kappen tættere om sig.
408.

(Kontoret) Han rejser sig - ser, at det nu
begynder at dages - og skynder sig så wd.
409.

Tekst: Ravnhøj.

(Afstands-billede af Banken) Folk strøm-
mer til fra alle Kanter... kende, riden-
de eller gående.
410.

(bed Morten Bruns' Kæto) Morten Bruns
er ved at stige ned af Kognegghilten med et
triumferende Smil på de Keiser og Højt-
mige, der samles sig om ham - En af
dem peger i en bekræftet Retning. Alle se
decker.

411.

(Terræn i Nærheden af Banken) Karren
med den uheldige Præst, der betragtes af
Slutter og Byvænde, kommer kende. Efter
den følger Vognen med Forlighedsper-
sone og Herr Jens.

412.

(bed Morten Bruns' Vogn) Morten Bruns
koverer og kommer med ugle skadefo-
jtruzen om Præsten.

413.

(Afstandsbillede af Banken, der i Halvsnit
ket nærmest tegner sig som Silhuet) Karren
og vognen køre op mod Rettestedet.

414.

(Terrain i Nærheden af Banken) Herredsfogden kommer ridende, - holder Hesten
an forrest i Billedet, svinger sig af Sadel-
ten og trækker Hesten videre ved Tøjlen.
Han er hyllet ind i sin Kappe og har
trykket sin Hat ned over Hovedet.

415.

(Afstandsbillede af Banken) Herredsfog-
den trækker Hesten med sig ind i Billedets
Fagrind - og bliver så stående og stirrer
op mod Ravnhøj. - Afblænding.

416.

Tekst: I Aalvø Trætegård var Mette
sysselsat med at tilberede sin ulyk-
kelige Faders Jordeklæder...

(Hvad hos Aalvø-Træten) Der er en forstærket
Ro over Mettes, medens hun er ved at lægge
sidste Hånd på digtøjlet - Der er ingen
Beregelse i hendes Ansigt, - men tunge Tår-
ner glider ned ad hendes Kinder og fugter
Tøjlet.

417.

(Afstands-billede af Banken - som 415)

I Fergunden står Herredsfogden støttet
til sin Hest og stirrer op mod Banken...

Oppe på Banken skimtes man en Skit-
kisse, der står på en forhøjning (en Steen
ell. lign.) og taler. Det er den Dødsdomite.

418.

(Ved Rettestedet) Herr Loreu taler til

det mistænkte Folk. Der er en Ro - en

Majestæt - over ham, som virker betagen

de. - Han siger med hævet Stemme: "Fog-

ter Eder derfor for den gyblæsende bøde,

som fører Meenestene mod Bydens Af-

grunde... Lader min Skæbne være Eder et

Eksempel... og jeg vil ikke lide en forsmæ-

delig Død for Eder!"

419.

(Blandt Tilskuerne) De fleste af dem er

dybt grebne... En del af dem kniber højt.

En Kvinde får endt, og må føres bort.

420.

(Ved Rettestedet) Herr Loreu slutter

sin Tale og trækker så ned... Han tager sin

Frakke af, blotter sin Hals og blænder sig

selv for Opværet og knaler ned med

foldede Hænder. - Herr Jens går hen

te ham, - strækker sine Hænder velvignende
de over ham og siger: "Vær frøstig, kære
Broder! 7 Dage skal du være med Frelsere
i Paradis!"... Så nærmer Mestermanden
den sig.

421.

(Nær af Herredsfogden ved Hesten) Han
stirer med Gid i Blikket og mod Ban-
ken. Han ser:

422.

(Afstandsbillede af Banken) Som Silhuet
etter ser man den sualeude Præst- og
Mestermanden, der hæver sit Sværd og slæder
det ruse ned mod den Dødsdømtes Hals.

423.

(Nær af Herredsfogden ved Hesten)
Han takler, - skjuler gysende sit Ansigt i
sine Hænder og siger så Støtte ved at læ-
ne sig ind mod Hesten. ... Billedet
blænder langsomt af.

424.

Tekst: En Timestid efter uarmede
en Rytter sig Præstegården i Aalvö...
Det var den Hænskedes Son...

(Terrain) Billedet kommer sprængende...
Forsvinder ind af Billedets Forgrund.
(bil man have et Indtryk af hans

dødblege, forvildede Ansigt, kan man jo la-
de Hesten smuble under det saarstikke
Ridt, - tage et Nælb. af ham, der kommer
på Benene igen & rider videre)
425.

(Aalvø-Præstens Stue) Mette står beskaf-
tiget med Højtojet, da hun høren en Vogn
kør ind. Hun går langsomt & ligesom
modstræbende hen til Kvindet. - Hun
ser:

426.

(Gårdspladsen, - set fra Kvindet) På Aalvø-
præstens Vogn kører den Herrettedes Lig
ind. Folkene løfter den kildækkede Bå-
re af & stiller den på Jorden.
x 427.

(Aalvø-Præstens Stue) Mette er ved at
bevåne, - men hun overvinder sin Stagthed
- & går.

428.

(Gårdspladsen) Folkene kører Vognen
bort, - & Mette kommer ind fra Stuehø-
let. I det samme kommer den vilde
Rytter springende ind, - smider sig af He-
sten & kaster sig på Kna ved siden af
Båren... Mette, der nærmer sig, har gen-
kendt Broderen & bliver altseneret stående.

5te Akt.

433.

Tekst: I den hvide Midnatstund,
jordedes den Henrettede uden for
Våbenhusdøren til Aalsø Kirke....

(Fraan Våbenhusdøren) Opblænding... Gra-
verkarlene sænker Kirken med den ulykkelige
Præsts jordiske Levninger ned i Graven. -
Til Stede er Herr Jens, de to Søskende & Her-
redsfogden. - Præsten går helt hen til Gra-
ven, folder Hænderne & beder Faderen.

434.

(Narb. af Herredsfogden) Han står med
blottet Hoved... Han folder også Hænder-
ne i Bøn- & ser så over mod de to Søskende.

435.

(Narb. af Mette & Vilhelm) De skines i
forstærket Sorg med Graven, - & deres Læber
berøber sig sagte.

436.

(Narb. af Herredsfogden) Han ser atter
bort fra de to. - Han er dybt berøget -
& har svært ved at holde Tårerne tilbage.

437.

(Fraan Våbenhusdøren) Præsten afslutter
Bønne- & kaster Jord på Kirken... Met-
te & Vilhelm går helt hen til Graven og

kaster et drælende Blik ned i den. - Så
fæire Vilhelms blidt sin Søster bort -
Herr Jens og Herredsfogden følger tavse
efter.

Rasmus
samm
h.

438.

(Afsandsbillede af Aalvs Kirke) Måne-
skin. - De 4 kommer fra Københavns og
går ud af Kirkegården. Vilhelm tager
Afsked med Præsten og Herredsfogden,
veksler et Blik med sin Søster og går så.
Mette siger Farvel til Præsten og går
hen til Herredsfogden og rækker ham
sin Hånd.

439.

(Nærb. af de to) Et Gjeblik står de
med hinanden i Hånden og ser hinanden
dybt ind i Gjæne. Så siger hun: "Farvel,
min Hjerteeu!... Jeg forlader jer uden Nag!
Thi I gjorde min Eders strenge Pligt. Men min
Farvel!... For vi ses vel aldrig mere!" - Be-
tegelser er ved at overmande hende, men
hun gør sig fapper. Han kysser hendes Hånd,
og så går hun stille bort. - Han stirrer
med Forvirrelse i Blikket efter hende.

440.

(Et Sted ved Kirkediget) Vilhelm står ved
to gavadlede Heste... Mette kommer, bliver

hjulpet i Sædlen af Broderen, der så gaa
sidder op. - Mette kaster et drøende Blik
tilbage, - og så rider de bort.

441.

(ved Kirkegårdsplænen) Herredsfogden og Pæ-
sten stirrer efter de to.

442.

(Malerisk Landskab) De to søskende rider
ind i Billedet - og rider bort over det må-
nelyst Landskab.

443.

(ved Kirkegårdsplænen) Herr Jens ser medli-
dende på Herredsfogden, der rænder sig imi-
der Adskillelsens Smerte, - og rækker ham
sin Hånd. - Erik Sørensen trykker den
med et højt og forpint Smil.

444.

Tekst: Men hvor de to søskende drog
hen vidste ingen - og ingen fik det no-
gen Lunde at vide...

(Terrain) De to Ryttere rider hen mod
Billedets Baggr. - Billedet blænder
langsomt af.

Epilog.

445.

Tekst: Her u gæst Oas siden disse Begt.

vevheder, - og Herredsfogden er blevet en
ensom Mand... En sen Septemberaften,
da hele Huset var gået til Ro, ^{sad} ~~siddet~~ han
bøjede over sin Dagbog...

(Kontoret ved Skrivebordet) Ved Lyset fra
en flærarmet Lysestage sidder Erik Sørensen
og skriver. - Blevne er ikke gået sporløst hen
over hans Hoved... Ansigtet er mere skævt
end før, hans Hår er krødt ved Tindingerne,
men hans Blik er mildere end nogen Lunde, om
end præget af en dyb Sorgmodighed...
Han skriver langsomt og eftertænksomt.

446.

Tekst: ... men udenfor var det et Her-
rens Vejr...

(Fogedgården - på nogen Afstand) Regnen
skjeller ned, og Lydene glimter... Stormen river
og slider i Træerne og er ved at sætte dem...
Kontoret er det eneste Kædet, bag hvis vind-
dør, der er Lys.

447.

(Kontoret, ved Skrivebordet) Herredsfogden
lægger Pennen fra sig og lytter så efter
hvejet, der raser derude.

448.

(ved et vindue) Det smækker op, - og Forhæn-
get blæser ind mod Stuen... Regnen pidsker

ind, - og et Lys kaster sig ned mod Horizon-
ten.

449.

(Kontoret) Herredsfogden rejser sig - og skynder sig hen til Brudekammeret, der smækkede op.

450.

(ved Brudekammeret) Med lidt Besser får han atter Brudekammeret lukket, - stirrer et Øjeblik tankefuld ud i Natten - og trækker så Forkængelet for.

451.

(Kontoret) Han går atter hen og sætter sig ved Skrivebordet.

452.

(Nærb. af Herredsfogden) Han tager Dagbogen i Hænden og læser drøimende det igennem, han har skrevet:

"Om nogle Timer... når det liden mod Daggry... skal jeg se hende igen... hende, den Kære, som livet brutalt har skilt mig fra. Hvert Aar på den ulykkelige Præsts Dødsdag kommer hun og Broderen og smykker hans Gravsten."

Herredsfogden ser op... hans Ansigt har et fredfyldt og næsten lykkeligt Udtryk... Så vender han langsomt Bladet og læser videre:

"Jeg er vel den eneste, der kender til disse

Manden
vender hen
se dog her

hemmelige Besøg. - Disse salige Øjeblikke, hvor
vore Hænder mødes, og vore Øjne taler, - dem
ne fattige lykkelige, jeg stjæler, som giver så ri-
ge Minder, at jeg kan tære af dem et helt
Aar! - Hvor tydeligt står ikke tort sidste
Møde for mig...

Han læner sig tilbage i Stolen og fortæller sig
i Minderne... Bill. tæner over i:

453.

(Kirkegården, - set fra Påbeholdsdøren) Mette
og Vilhelm kommer fra Tjæren og mod Faderens
Grav. - Aarene, der er gået, har ikke mind-
sket Mettes Skønhed. Der er kommen noget
sterisk, noget helgeninde-agtigt over hende; og
hendes Blik er dybere, mere sjælfølelse end
før... De standser foran den simple Digsten,
der dækker Graven, og lader så de Blomster, de
har med, drysse ned over den.

454.

(Nær af Digstene) Blomsterne drysser ned
over Sandstene, hvorpå der er indhugget et
Kors.

455.

(Kirkegården, - set fra Påbeholdsdøren, som 453)
De to forkyndte knæler ned i Bøn...

456.

(Et Sted i Nærheden) Møllen blomstrende

Birke træer Herredsfogden frem, - bliver
et Øjeblik stående og betragter med blottet
Hovede de to.

457.

(Ved Graven.) De to beder af dens gamle
Sjel for Faderens Følge.

458.

(Nært af Herredsfogden) Han er dybt betæ-
ret - og går med sunket Hoved videre.

459.

(Frau København-døren, Brill. ikke taget alt for
fæt på) De to kuelende Løskende rejser sig, - og
straks efter kommer Herredsfogden til. De hil-
ser ham med en stille Hovedbøjning, men de-
res Ansigter røber ingen Overraskelse - Han
lægger sine Blomster på Graven, - og først da
hilser han på de to Løskende med et Hånd-
tryk. - Dagen af dem siger noget, - ^{de} vender sig
fra Graven og går langsomt bort.

460

(Frau Kirkegården) De kommer ind, - tilhellem
rækker Herredsfogden Hånden til Farvel og
går så. - De to Elskende, som livet har skiet,
står ene tilbage. Han tager hendes ^{Hånd} Væg korteg-
ner den blidt, - hun lægger sit Hoved ind
mod hans Skulder og ser op mod ham...
Dens Møde er som en stille Andagt, som in-

gen af dem vil byde ved at tale.

461.

(Et Sted på Kirkegårdsbegruet) En Hane rejser sig i al sin valde og gales Dagen mid.

462.

(Fraan Kirkegården) Det er, som de to vagnen op af en Drom... Mette sukker dybt og fjerner sig lidt fra ham. - Hun ser på ham med et Blik, der rummer en Bølge af Kærlighed og Længsel og siger stille: "Farvel, min Gjestevæn, og bed for mig, som jeg altid indeslutter i dine mine Bønner!" - - - - Hans Gjæse er ikke fra hende, ... han er som en sansmagende, der ikke kan få sin Tårløst skillet, og han ved jo, at der er et Aar til, han genser hende, - hvis han da det hele taget ser hende mere. ... Så bøjer han sig ned mod hende og kysser blidt og ærbødigt hendes Pande. - Hun vender sig på ^{ham} og går langsomt bort. ... Han stirrer temmeligt efter hende. -

463.

(Vejen, - der løber langs Kirkegårdsbegruet og videre) I Billedets Fag - med Ryggen til - står Herredsfogden. - Mette kommer hen til Broderen, der renter ved Hestene... Snart efter er de i Sadelen - og rider bort ad vejen, der smør sig gennem et bakket Terrain. De rider lige mod

den gøgående Sol. --- Billedet tæner over i:
464.

(Kontoret ved Skrivebordet) Det lyse Kvind-
de har fået et stille Smil frem om Herred-
fogdens Læber. - Med et stagt Suk lægger
han Dagbogen fra sig støtter Hovedet i sine
Hænder. --- Afblænding.
465.

Tekst: I den samme Time kæmpede en
dødsnat kæmper sig frem mod Uvej-
ret....

(Terrain i Nærheden af Fogedgården) En fan-
tastisk og uhyggeligt virkende Skikkelse slæber
sig frem. - Hans Ansigt er blegt og udtømt - og
dekket af sved, gråt Skæg. Han støtter
sig tungt til en Krykke, - men Blæsten er ved
at valte ham om og Regnen pidsker ind
hans Ansigt. - Han standter i Billedets
Forgrund og ser frem for sig.
466.

(Fogedgården på kort Afstand) I Kontoret er
der Lys.
467.

(Terrænet - som 465) Skodderen sukker lebbet og
himper ~~med~~ videre.
468.

(Fogedgården på kort Afstand) Nattevandrerne

varmer sig Jælden.

469.

(Kontoret. ved Skrivebordet) Herredsfogden
"stuyger" Mindeene af sig, - lukker Dagbogen
og rejser sig.

470.

(bed en Ride, - indreudig) En kuoglet Hånd kom-
mer ind i Billedet, - banker på Rideen.

471.

(Kontoret) Det giver et Choc i Herredsfogden,
og han sætter atter Armtagen, som han har
taget i Hånden, fra sig. - Går så hen te Væn-
dület.

472.

(bed Vindület) Han trækker Forhængen fra
og gyser, da han ser Stodderens ubyggelige
Aarsigt presset op mod Rideen og gylt af
et skærende lyn. Den Fremmede, der forekom-
mer Fogden så inderlig bekendt, ligger om
at blive lukket ind, - og ved nogle Håndbe-
røgelser betyder Dommeren ham, hvad vej
han skal. - Så lader han atter Forhæn-
get falde.

473.

(Kontoret) Han går bort fra Vindület, ta-
ger Armtagen i Hånden og går - uget ube-
hagelig te Hode - ind i Gangen.

474.

(Gaugen - foran Jorden) Herredsfogden kom
mer, åbner forsigtigt Døren uetop så meget, at
Stodderen kan slippe ind. - Lydene blaffer
i Trækken, og Regnen pøler ind. Med lidt
Bæver får han Døren i igen og vender sig så
mod den Fremmede, der ligesom midgår at
møde hans Blik, og som med hæs Stemme
kvidder: „Sulten!“ - Herredsfogden nik-
ker og fører ham ind i Køkkenet.

475.

(Køkkenet) De to ind, - Fogden sætter dygt
fra sig på Bordet og finder så meget Brød
og Kød, som han lægger på en Tallerken og
drækker te. Betlenen, der har sat sig på
Køkkenskovjødets, hvor dyret kun er stagt.

476.

(ved Skorstenen) Herredsfogden stiller sig o-
ver for den Fremmede, der har tænkt en spids
bladet Fædekinn frem og skæm Brødet og
Kødet i Stykker... Han spiser grådigt, - Fogden
iagtager ham et Øjeblik og siger så: „Hvem
er du, og hvorfra kommer du?“ Den Fremmede
fordi et Øjeblik, - så siger han sagte: „Man
har kaldt mig Niels Bruns!“

477.

(Nær af Herredsfogdens Ansigt) Det gøres

et Choc i ham... og han bliver bleg... Men så
smiler han over sin egen Tåbelighed... Niels
Brudr., - i al Fald den Niels Brudr., han
kendte, er jo forlangt død og begravet!... og så
siger han: "Niels Brudr.!... Det var et grimt
Navn!... Sådan hed grå En, der blev blagen
thjel her omkring for Aar og Dag siden!"

478

(bed Skorstenen) Herredsfogden slutter sin
Replik, - Betleren skærer sig en god Skive
Kød og sluger den... siger så: "Det var ikke
så godt, jeg havde døbt dengang; det har
bekommet mig ild, at jeg komte ud af den
det!..." Herredsfogden hyster af Lindibere-
gelte, ... han strækker Hånden frem, får fat i
Lyststagen og holder den hen foran Mandens
Ansigt.

479.

(Betlerens Ansigt, - skarpt belyst) Hans Blik er
flakkende og søg... Han vinker med Hovedet og
skærmer for sig med Hånden... "Tag det Lys
tak..." stammer han... Men Herredsfogden
har genkendt ham... Det er virkelig Niels
Brudr.!

480.

(bed Skorstenen) Herredsfogden sætter skel-
vende Lyset fra sig og siger hørt: "Almag-

lige Guds, I lever!... Hvad er dog dette for
et Koglespil... Fortæl... fortæl!... Niels Bruns
ser angsteligt op på sin Kæft, hvis Gjenstande
ner som: Feber, - og så begynder han at for-
tælle: Han siger: "Min Broder havde jo
Grund til at hade Næsten, - og han havde
også sat mig op mod ham... Den Dag Her
Døren havde slået mig med Spaden..."
og han fortæller videre, - medens Fugden åu-
delig lytter til. - Billedet tøner over
i:

481.

(Fra Skoven) Niels Bruns ~~der~~ takler
over mod Skoven og forvinder sig i dens
(Billedet arrangeret på samme Måde som
det tilsvarende Billede: Næstens Fortælling
i 3de Akt)

482.

(I Skovkrattet) Niels Bruns kommer,
stauder og løfter trælende sine kryttede
Hænder i Retning af Næstegården. Løber
så videre.

483.

(På Jernvognen. ved et Redskabsskud, en
Farefuld eller uzet lignende) Morten Bruns
er ved at lukke Døren til Skuret, da han
hører nogen komme løbende. - Han seuler

strib og venter. - ved hans Fødder ligger en
Sak, som man må tænke sig rummer det
opgravede Lig... Straks efter kommer Mor-
ten... Han tager uget frem, som han har
haft skjult under Frakken... Det er en
Slobrok og en Nathue.

487.

(Narb. af Morten Brønd) Han ifører sig
Slobrokkene og trækker Nathuen ned over Ho-
vedet.

488.

Tekst: Det var Herr Loren's Slobrok og
Nathue, som Morten havde stjålet
fra hans Sengekammer...

(I Skoven) Morten fuldfoer sin Pækled-
ning og vender sig mod Broderen, hvem han
giver en Madpose (der har ligget ved Siden af
Sakken) og en Ting med Pengene, idet han siger:
"Her er Mad og her er en Ting med 100 Da-
ler... Fly så vid af Landet og sat aldrig din
Fod mere på dansk Grund. - Nu skal jeg
jage den gode Herr Loren en Forkrakkelte
ind, han ikke skal forvilde de første fjor-
ten Dage!... Så må Niels hjælpe Broderen
Sakken over Nakken, - og Morten går så.
- Rystende af Gidskhed holder Niels Pen-
gene op i Hænden, - betragter sin ugerkve-

hvordan
gjæver
gæst i oven

vede Skat & skjuler den atter på sig... Så
sniger han sig efter Broderen.

489.

(Bærskadset i Skovrødkanten) Niels Brønd
driker frem i Bærskadset, - spejder efter Bro-
deren. -

490.

(Markene, - med Prestegårdens Gæde uøst
tilbage) Morten Brønd - i Prestens Sko-
brok & Nathie - nærmer sig Prestegårds-
haven. - Et Par Mand (de to sidste Vid-
ner i Affæren) kommer gæende, - standser
& ser efter den falske Præst. (Billedet
anvangeret på en ganske lignende Måde som
det tilsvarende Billedet i 4de Akt, hvor Vid-
nerne aflægger Forklaring)

491.

(Bærskadset - som 489) Niels Brønd træk-
ker sig forvædet tilbage - & sætter i løb
bort gennem Skoven. - Billedet tones
over i:

492.

(ved Skovsteneu - som 485) Niels Brønd
slutter sit Skriftemål med at sige: „Guds
døjede jeg end i femmede Lande, - & nu har
jeg hørt, at min Broder er død... men
hvordan lever min gammel Husbond?..

Kom han eller i Fortrød?

493.

(Nærb. af Heredsfogden) Hans Ansigt
har et vildt & afsindigt Udtryk... Han ri-
ver Klaven bort fra Halsen, som saa han
ved at kræler... Så råber han vildt: „Lerer?!
For Eders Skyld har den uskyldige Mand måt-
tet lade sit Liv for Bøddelens Hånd!“
Og jeg har sørst hans Tommer!... Hans
Blod bemitter mine Hænder!“

494.

(bed Skorstenen) Fogden lei en uaktkule-
ret, vandræddigt latter & strækker sine krypt-
tede Hænder mod Himlen... Betleren
betragter ham med Rædsel; Blikket, &
Brødet, & Tallekenen & Kiivene falder
ham ned af Hænderne. — Heredsfogden
uarme sig tvivende den tillykkeligt, der
skal vende rejse sig. & Fogden siger: „Hans
Liv har F tagt... Mig har F gjort til
Morder, & tre Menneskers Liv har du lagt
øde!... Men Straffen skal komme over Eders.
... Liv for Liv lyder Dommen!“... & han
griber Menneskeraget om Halsen & tvun-
ger ham ned mod Gulvet.

495.

(Nærb. af de to Ansigter) Heredsfogden

nærmere sit Ansigt mod den anden, der er
fortrækket; Rædsel og Smerter... og bærer
gentagne med flammende Øjne: „liv for
liv, - bær liv!... liv for liv!“ Niels
Brüer sænker sig i Dødsangst.

496.

(ved Gulvet) Niels Brüer's Hånd fælder
plaudøst Døds- og får så fat i Ki-
ven, han har tabt... Han fatter omkring
den og løfter den.

497.

(Nærb. af Herredsfogdens Ansigt) Han
bøjer sig ned mod sit Offer... og gentagne
rent mekanisk: „liv for liv... liv for
liv!“ Men pludselig skifter Ansigtet
betydning... Det fortæller: Smerter, Øjne
ne lukker sig, og Hovedet falder tilbage.

498.

(Køkkenet) Herredsfogden falder bag-
lænds om og bliver liggende. - Niels Brüer
rejser sig dygtende af Stak over sin U-
gerning... Kniven falder ud af hans
Hånd, og sanseløs af Rædsel skyder han
ud af Døren, der fører ud til Gården.

499.

(Partiet fra Herredsfogedgården) Niels
Brüer sænker ud og flygter bort i Uvejrs-

503.

Tekst: Den gryende Dag jog Muejret
på Flugt & bragte de to Sørkende
til Aalsø Præstegård...

(Afstands-billedet fraan Kirkegården) De to
Sørkende kommer ~~af~~ ridende, stiger af Hestene
og farvinder ind på Kirkegården. - Jorden
er endnu sidd & pløret efter Regnen.

504.

(Førau Hæberhuvsdøren) Over Præstens høg-
sten ligger en livløs Skikkelse. Det er
Niels Brudr! - De to Sørkende kommer,
skærer jorferdet på hvidanden. Så bøjer
Kilhelms sig ned over den Døde & drejer
hans Hoved grefter.

505.

(Ganske kort Nærh. af den Døde)

506.

(Bed Hæberhuvsdøren. I Baggr. Kirkegår-
den & Landskabet bag.) Kilhelm rejser &
siger åndeløs: „Almægtige Himmel!... Det
er Niels Brudr!... Nette kvinger Hæn-
denne mod Bystet, - & det sæer uget, vi
den him er i Stand til at tale. Endelig
får him da sagt: „Gud søe lovet & prø-
vet!... Så hviler Faderen da uskyldig, hans
Grav, og vi behøver ikke et skjule for

Menneskene!... Men først må vi have talt med Erik!" --- Vilhelms nikker, - og de to Løskende skynder sig bort. --- Afblænding.

507.

Tekst: For sent.

(Fraan Fogedgården) De to Løskende rider ind i Gården... Duzen er ståt op enden der inde.

508.

(Gårdpladsen) De to ind, - sidder af Hestene og ser så, at Køkkendøren står åben. - Grebene af bange Amulser går de ind.

509.

(Køkkenet) De to ind, - finder spor af Kampen og skynder sig - ubegygtelig - til Modvindene.

510.

(Kontoret) Herredsfogden ligger sammen sunket i Stolen, - tilspilende livløs.

De to ind, - bliver forkrækket stående inden for Døren og iler så hen til Skrivebordet.

511.

(ved Skrivebordet) Med Hjertet i Halsen Jæger Mette at kalde sin Elskede. - til Live... Vilhelm, der har fået G'et på den

opslæede Dagbog, ^{og} gik sin Søster gsmark-
sam på dens sidste Kapitel, - men Mette
ryster på Hovedet: der står mere på spil!
... Da en domme friden vilhelms en lille
Flaske med Cognac frem og fylder noget af
det i Herredsfogden... Han slår da sig
gjennem og - skirer ind i Mettes Færedede
Ansigt. Et lykkeligt Smil spiller
om hans læber, - men så griber han sig
med en smertelig Fornemmelser til Bagstet.
De to Søskende bøjer sig angstfulde ned over
ham... Han siger stille: "Der er intet at
gøre... Jeg føler det... Og det er også kun godt
... bed J, hvad der er sket?" Mette nik-
ker stille, og kaster sig over ham.
Så hidsker hun noget til Broderen... Han
slukker de dyrestumper, der ikke er brændt
helt ud endnu.

512.

(Kontak) og han trækker så Forhængene
fra vinduet og lukker døren op... Det er
ved at blive lyst. - Han læner sig op mod
Væggen og ser hen mod de to.

513.

(Nær. af Herredsfogden og Mette) Det
varer lidt, inden han får Kraften til at
tale, - men endelig siger han: "J hader mig

ikke... udselekker ikke mit Billed af jert
Bryst, fordi jeg tænkte, som jeg tænkte? ---
Mette rykker på Hovedet, bøjer sig ned
over ham og kysser ham blidt.... Hans
Ansigt opklares, og hans Blik bliver roligt
og lykkeligt... Så trækker han bejret
længt - og hvisker så: "lad mig se Solen
for sidste Gang... Solen, der aldrig skal
skinne over vor Lykke!"... Han forøger at
rejse sig, men Knæene slår ikke til. - Han
lægger hans Arm om sin Skulder, og så får
han rejst sig, - og de stirrer begge mod den
gryende Dag.

514.

(Malerisk Terrain, - set fra Fogedgården)
Solen står op.

515.

(Kontoret. Nær af Herredsfogden og Mette)
Sollyset valder ind over dens Ansigt.
Mette kan ikke holde Tårerne tilbage og
hulker højt... Han trykker hende blidt o-
ver kinden og siger: "Min søde Brud, -
I må ikke græde... Gud skænker mig den
evige Fred, og engang vil vi mødes for al-
drig at skilles mere!"... Han smiler til
hjem gennem Tårer, - og pludselig løber
han frem i hendes Arm og søger til-

natten så hurtigt hans forkrøblede Ben
kun bære ham.

500.

(Køkkenet) Herredjogden får med An-
spændelse af alle sine Kræfter rejst sig op.
Han presser Hånden ind mod Siden,
griber Lyrestagen og slæber sig ind af den
Dør, der fører ind til Gangen. - Gennem
den åbentstående Dørrør står Regnen
ind.

501.

(Kantoret) Herredjogden slæber sig
hen til Skrivebordet, hvor han sætter
Stagen fra sig og synker ned i Stolen.

502.

(ved Skrivebordet) Han famler efter
Dagbogen og med Anspændelse af sine
sidste Kræfter, får han skrevet med usik-
re Bogstaver: "In Herre være mig nådig. -
Mines Brinds lever ... har været her og tilstæ-
et. Jeg har dømt en uskyldig ... En mig
afgrund er kommen ^{mellems} min kjære Trolovede
og mig. - Himlen være mig nådig. -"
Og Pennespiren falder ham ind af Hån-
den, - og han synker afmægtig tilbage i
Stolen. --- Bill. tøser langsomt bort.

bage i Stolen, død.

516.

(Hele Koret) Mette lytter efter hans
Hjerteslag og forstår så, at det er Døden...
Hun går Koret's Tegne over ham, kysser
blidt hans Pande og knæler så ned ved
Siden af hans Stol. Hun folder Hæn-
derne, - ser op og hendes Læber berører
sig i Bøn. --- Vilhelms ser med Tårer
opgjennem huen mod de to, midt over hvil-
ke den gyldende Sol kaster sit Skålekar,
bøjér så Hovedet og folder Hænderne. --
Billedet blandes langsomt af.

Slut

1844

- 1 1 Præstegaarden - Frk. Spangsfeldt ved Hesten.
- 1 2 Hestehovene.
- 1 3 Nærb. Frk. Spangsfeldt ved Hesten.
- 1 4 Fjærnb. Frk. Spangsfeldt løber ud af Gaarden.
- 1 5 Vejen - Tolnæs kommer ridende.
- 1 6 Nærb. Frk. Sp. kiger frem mellem Buskene.
- 1 7 Vejen - Tolnæs rider forbi.
- 1 8 Nærb. Frk. Sp. forsvinder fra Buskene.
- 1 9 Fjærnb. Frk. Sp. gaar fra Buskene.
- 2 10 Værelse - Nærb. Wiehe reparerer Riven.
- 2 11 " - Fjærnb. Frk. Sp. ind til Wiehe.
- 2 12 " - Nærb. Frk. Sp. fortæller Wiehe om T.
- 2 13 " - " Broderen ser op.
- 2 14 " - Fjærnb. Broderen frem, gør Nar af Frk. Sp., løber ud.
- 3 15 Gaarden - Tolnæs rider ind, modtages af Mosteren
- 3 16 " - Nærb. Tolnæs og Mosteren
- 3 17 " - Fjærnb. Tolnæs og Mosteren gaar ind.
- 3 18 " - " " " " " "
- 1 19 Nærb. - Tolnæs og Mosteren ind ad Døren.
- 1 20 Fjærnb. Tolnæs og Mosteren gaar frem i Stuen.
- 1 21 Nærb. Mosteren taler til Tolnæs, gaar ud.
- 4 22 Køkken - Mosteren ud, giver Pigerne Besked.
- 4 23 Værelse - Nærb. Tolnæs ved Bordet, læser Dokumentet.
- 3 24 Gaarden - Peter Nielsen kommer kørende ind.
- 3 25 " - Nærb. Peter Nielsen taler.
- 3 26 " - " Peter Nielsen gaar fra Vognen.
- 3 27 " - Fjærnb. Peter Nielsen gaar ind.
- 1 28 Nærb. Tolnæs ved Bordet.
- 1 29 " ved Døren, Mosteren lukker P.N. ind.
- 1 30 " Tolnæs ved Bordet.
- 4 31 Værelse - Peter N. hen til Tolnæs.
- 4 32 " - Nærb. Tolnæs.
- 4 33 " - Fjærnb. de sætter sig.
- 4 34 " - Nærb. Peter N. og Tolnæs taler sammen.
- 4 35 " - " Tolnæs taler.
- 4 36 " - " Peter Nielsen.
- 4 37 " - Fjærnb. Tolnæs gaar hen til Vinduet.
- 3 38 Gaarden - Karlen paa Vognen ser mod Vinduet.
- 3 39 " - Nærb. Tolnæs ved Vinduet.
- 3 40 " - Karlen paa Vognen.
- 4 41 Værelse - Tolnæs gaar fra Vinduet hen til Peter N.
- 4 42 " - Nærb. Peter N. gaar ud af Døren.
- 4 43 " - " Tolnæs ser efter Peter N.
- 3 44 Gaarden - Peter N. ud, staar op paa Vognen, kører - standser.
- 3 45 " - Nærb. Peter N. paa Vognen.
- 3 46 " - Fjærnb. Peter N. kører ud.
- 4 47 Værelse - Fjærnb. Tolnæs gaar hen til Bordet.
- 4 48 " - Nærb. Tolnæs sætter sig i Stolen - læser Dokumentet.
- 3 49 Præstegaarden - Peter N. kører ind.
- 3 50 " - Nærb. Broderen frem bag Vognen.
- 3 51 " - Fjærnb. Peter N. taler til Broderen, gaar ind.
- 2 52 Værelse - Fjærnb. Præsten sover.
- 2 53 " - " Peter N. ind ad Døren.
- 2 54 " - Nærb. Præsten sover.
- 2 55 " - Fjærnb. Peter N. frem i Stuen.
- 2 56 " - Nærb. Præsten vaagner.
- 2 57 " - Fjærnb. Peter N. hen hilser paa Præsten.
- 2 58 " - Frk. Sp. og Broderen pakker Kuffert.
- 2 59 " - Nærb. Wiehe og Peter N. drikker, taler.
- 2 60 " - Fjærnb. Wiehe rejser sig.
- 2 61 " - " Wiehe gaar hen til Døren, kalder.
- 2 62 " - Frk. Sp. lytter gaar hen til Døren.
- 5 63 " - Frk. Sp. ind til Peter N. og Wiehe.
- 5 64 " - Nærb. Frk. Sp. og Wiehe.
- 5 65 " - " Peter N. lytter efter.
- 5 66 " - " Wiehe og Frk. Sp.
- 5 67 " - Fjærnb. Frk. Sp. gaar ud, W. hen til P.N.
- 5 68 Nærb. - Frk. Sp. uden for Døren.
- 3 69 Værelse - Fjærnb. Peter N. gaar fra Wiehe.
- 3 70 Præstegaarden - Fjærnb. Peter N. ud til Broderen ved Vognen.
- 3 71 " - Nærb. Peter N. taler til Broderen.

II.

- 6 72 Præstegaarden - Frk. Sp. og Broderen kører ud.
 6 73 Bondegaarden - Peter N ser paa Grisene.
 6 74 Nærb. Soen med Grisene.
 6 75 Fjærnb. Peter N. ser ud af Gaarden.
 6 76 Vognen kører over Marken.
 6 77 Nærb. Peter N. ser efter den.
 6 78 Fjærnb. Peter N. gaar fra Grisene.
 6 79 Gaarden - Gæssene flygter for Peter N.
 6 80 Vejen - Vognen standser.
 6 81 Marken - Peter N. kommer gaaende.
 6 82 Vejen - Frk. Sp. tager Afsked med Broderen, Vognen kører.
 6 83 Marken - Tolnæs og Bonden kommer gaaende, Bonden forklarer.
 6 84 " - Nærb. Bonden forklarer Tolnæs.
 4 85 Hulvejen - Frk. Sp. kommer gaaende, standser.
 4 86 Kirkeklokkerne.
 4 87 Hulvejen - Nærb. Frk. Sp., folder Hænderne.
 4 88 Skoven - Peter N. kommer listende.
 7 89 Nærb. Peter N. lurar bag Træet.
 7 90 Hulvejen - Peter N. hen griber fat i Frk. Sp.
 7 91 " - Peter N. løber efter Frk. Sp.
 7 92 " - Nærb. Frk. Sp. og Peter N.
 7 93 Nærb. Kirkeklokkerne.
 7 94 " Frk. Sp. og Peter N. kæmper.
 6 95 Marken - Tolnæs rider fra Bonden.
 7 96 Fjærnb. Frk. Sp. og Peter N. kæmper.
 6 97 Marken - Tolnæs kommer ridende, standser.
 7 98 Fjærnb. Frk. Sp. og Peter N. kæmper.
 6 99 Marken - Tolnæs rider videre.
 7 100 Hulvej - Tolnæs kommer ridende, kaster Peter N. til Jorden.
 7 101 Nærb. Peter N. paa Jorden.
 7 102 Fjærnb. - Tolnæs gaar med Frk. Sp.
 7 103 " - Peter N. rejser sig op, gaar.
 6 104 Marken - Frk. Sp. og Tolnæs gaar forbi Høstakken.
 5 105 Værelse - Wiehe skælder Bonden ud.
 7 106 Uden for Huset - Frk. Sp. og T. kommer, standser.
 7 107 " " " - Nærb. Frk. Sp. taler til T. de gaar ind.
 5 108 Værelse - Frk. Sp. og Tolnæs ind, hilser paa Wiehe.
 5 109 " - Frk. Sp. og Tolnæs gaar hen til Bordet.
 5 110 " - Nærb. Wiehe skælder Bonden ud.
 5 111 " - " Frk. Sp og Tolnæs.
 5 112 " - " Tolnæs ser op paa Frk. Sp.
 5 113 " - " Frk. Sp ser paa Tolnæs.
 5 114 " - Fjærnb. Bonden gaar hen til Døren.
 5 115 " - Nærb. Frk. Sp og Tolnæs.
 5 116 " - Fjærnb. Frk. Sp gaar ud med Manden.
 5 117 " - Nærb. Wiehe hen hilser paa Tolnæs.
 8 118 Køkken - Frk. Sp. ud.
 8 119 Værelse - Wiehe og Tolnæs ved Bordet taler sammen.
 8 120 " - Frk. Sp. ved Rokken.
 8 121 " - Tolnæs ind ad Døren.
 8 122 " - Frk. Sp. ved Rokken ser op.
 8 123 " - Tolnæs gaar fra Døren.
 8 124 " - Tolnæs sætter sig hos Frk. Sp.
 8 125 " - Nærb. Frk. Sp. lærer Tolnæs at spinde.
 3 126 Præstegaarden - Vognen hen foran Døren.
 8 127 Værelse - Nærb. de to ved Spinderokken.
 9 128 Præstegaarden - Wiehe staar ud af Vognen, gaar ind.
 9 129 Værelse - Nærb. de to ved Spinderokken.
 9 130 " - Wiehe ind ad Døren.
 9 131 " - Nærb. de to ved Spinderokken ser hen.
 9 132 " - Wiehe gaar fra Døren.
 9 133 " - Fjærnb. Wiehe hen hilser paa Tolnæs.
 8 134 " - Nærb. Frk. Sp. gaar ud i Køkkenet.
 8 135 " "
 8 136 " - Frk. Sp. gaar fra Køkkenet med Bakken.
 8 137 Værelse - Wiehe og Tolnæs ved Bordet, Frk. Sp. ind med
 Bakken.
 8 138 " - Nærb. Wiehe taler til Tolnæs.
 8 139 " - " Frk. Sp. med Bakken.
 8 140 " - Frk. Sp. hen til Bordet med Bakken, de to hen.
 10 141 " - Nærb. Frk. Sp.
 10 142 " - Fjærnb. W. og T. sætter sig til Bords.
 10 143 " - Nærb. de tre beder Bordbøn.

- 7 144 Marken - Nærb. Tolnæs og Frk. Sp.
7 145 " - " Frk. Sp. ser op.
7 146 " - " de to, T. kysser Frk. Sp.'s Haand.
10 147 Værelse - Nærb. Wiehe arbejder paa Prædiken.
6 148 Uden for Gaarden - Frk. Sp. og Tolnæs gaar forbi Karlen.
7 149 Nærb. Karlen ser efter dem.
11 150 Uden for Huset - Frk. Sp. og Tolnæs kommer, gaar ind.
10 151 Værelse - Frk. Sp. og Tolnæs ind til Wiehe.
10 152 " - Nærb. Wiehe taler til Tolnæs.
10 153 " - Fjærnb. Tolnæs gaar hen til Frk Sp.
10 154 " - Nærb. Tolnæs og Frk. Sp.
10 155 " - " Wiehe ser hen imod dem.
10 156 " - " Hænderne mødes.
10 157 " - Fjærnb. Wiehe smiler.
10 158 " - Nærb. Frk. Sp. og Tolnæs.
10 159 " - Fjærnb. Wiehe gaar hen mod de to.
10 160 " - Nærb. Wiehe lægger de unges Hænder sammen.
12 161 Soveværelse - Wiehe staar op af Sengen, gaar.
12 162 " - Wiehe hen til Skrivepulten, sætter sig.
10 163 Værelse - Frk. Sp. hen banker paa Døren.
10 164 " - Nærb. Wiehe nikker, tager Kalot paa.
10 165 " - " Frk. Sp. gaar ind ad Døren.
10 166 " - Frk. Sp. ind til W., W. tager Papiret.
13 167 " - Nærb. W. og Frk S. læser Dokumentet.
III.
14 168 Jagildet - Fjærnb. Wiehe taler til Frk. Sp. og T.
14 169 " - Nærb. Wiehe.
14 170 " - " Frk. Sp. og Tolnæs.
14 171 " - " Wiehe taler.
14 172 " - " Frk. Sp. og Tolnæs ser paa hinanden.
14 173 " - " de tre Præster.
14 174 " - " Wiehe velsigner Frk. Sp. og T.
14 175 " - Fjærnb. det unge Par lykønskes.
14 176 " - Nærb. Pigen frem i Døren.
14 177 " - Fjærnb. Præsten opdager hende.
14 178 " - Nærb. Pigen trækker sig tilbage.
14 179 " - Fjærnb. Gæsterne begynder at gaa.
14 180 " - Stuen set fra den anden Side - Frk. Sp. og Tolnæs bliver tilbage.
14 181 Nærb. Frk. Sp og Tolnæs kysser hinanden, gaar.
15 182 Frk. Sp. og Tolnæs sætter sig ved Bordet, W. taler.
14 183 Værelse - der ses ind i Salen - der danses.
15 184 " - Fruebordet.
15 185 " - Frk. Sp. og Tolnæs slutter Dansen, gaar ud.
15 186 " - Præsterne ved Bordet, drikker.
16 187 Haven - Frk. Sp. og Tolnæs hen til Banken, sætter sig.
16 188 " - Nærb. de to.
16 189 " - " Haanden tager Straaet.
16 190 " - " Tolnæs maaler Frk. Sp.'s Haandlede.
15 191 Værelse - Nærb. Præsterne ved Bordet, drikker.
15 192 " - " W. og D. drikker, D. falder i Søvn.
11 193 Uden for Præstegaarden - T. kommer ridende hen til Frk. Sp.
11 194 Nærb. Tolnæs kysser Frk. Sp, hun fortæller.
11 195 Fjærnb. de gaar.
13 196 Værelse - Nærb. Wiehe ser op, strækker Haanden ud.
13 197 " - Fjærnb. Frk. Sp. og Tolnæs hen til Wiehe.
13 198 " - Nærb. Wiehe fortæller.
9 199 Præstegaarden - W. ud af Døren, standser Nærb.
9 200 Haven - Karlen spiser Æble.
9 201 Nærb. Wiehe gaar fra Døren.
9 202 Haven - Wiehe hen, skælder Karlen ud.
9 203 " - Nærb. Wiehe skælder ud.
9 204 " - Fjærnb. Wiehe skælder ud.
9 205 " - Nærb. Karlen bruger Mund.
9 206 " - Fjærnb. Wiehe slaar Karlen med Spaden.
13 207 Værelse - Nærb. W., Frk. Sp. og Tolnæs. W. fortæller.
9 208 Haven - Fjærnb. Karlen springer op, løber, Wiehe efter.
9 209 " - Wiehe frem mellem Buskene, ser.
9 210 Skoven - Karlen løber ind mellem Træerne.
9 211 Haven - Wiehe gaar.
13 212 Værelse - Nærb. Wiehe, Frk. Sp., T., W. fortæller.
17 213 Uden for Præstegaarden - Nærb. Folkene sladrer.
17 214 " " " - Fjærnb. Tolnæs og Frk. Sp. kommer, standser.

- 17 215 Uden for Præstegaarden - Nærb. Folkene sladrer.
17 216 " " " - " den gamle Mand fortæller.
17 217 " " " - " Folkene hører efter.
17 218 " " " - " Frk. Sp. og T. bliver bestyrkede
17 219 " " " - Fjærnb. Frk. Sp. og T. gaar forbi Fol-
kene.
17 220 " " " - " Frk. Sp. og T. gaar forbi Fol-
kene, gaar ind.
11 221 Marken - Tolnæs og Frk. Sp. møder Peter N., som kommer kørende.
11 222 " - Nærb. de tre.
11 223 " - " Tolnæs og Frk. Sp.
11 224 " - " Peter N. bruger Mund.
11 225 " - " Peter N. kører fra de to.
11 226 " - Fjærnb. Peter N. kører fra de to, de gaar.
18 227 Værelse - Fjærnb. Tolnæs ved Bordet med Pakken.
18 228 " - Nærb. T. maaler Armbaadet.
16 229 Synet - Haven - T. maaler Frk. Sp.'s Haandlede.
18 230 Værelse - Nærb. Tolnæs gemmer Armbaadet.
18 231 " - " Mosteren i Døren kalder.
18 232 " - Fjærnb. T. rejser sig følger efter Mosteren.
18 233 " - Mosteren viser Tolnæs Sengen med Gardinerne.
18 234 " - Tolnæs ind.
18 235 " - Peter N. og Vidnerne ind ad Døren.
18 236 " - Tolnæs gaar hen til Bordet.
18 237 " - Peter N. og Vidnerne ved Døren.
18 238 " - Peter N. hen og taler til Tolnæs.
18 239 " - de to Kvinder gaar fra Døren.
18 240 " - de to Kvinder hen til T. og Peter N.
18 241 " - Nærb. Manden ved Døren.
18 242 " - " de to Kvinder fortæller.
18 243 " - Fjærnb. de to Kvinder gaar fra T. og P.N.
18 244 " - Nærb. T. ser paa Peter N.
18 245 " - Fjærnb. Peter N. vinker ad Manden.
18 246 " - Nærb. Manden gaar fra Døren.
18 247 " - Fjærnb. Manden hen til T. og Peter N.
18 248 " - Nærb. Manden fortæller.
16 249 Ved Gærdet - Manden kommer, standser, lytter.
16 250 Nærb. Spaden klapper Jorden til.
16 251 Fjærnb. Manden kryber op paa Gærdet.
16 251a Nærb. Mandens Ansigt mellem Bladene.
16 252 Haven - Præsten klapper Jorden til.
16 253 " - Nærb. Mandens Ansigt forsvinder bag Bladene.
16 254 Manden kryber ned fra Gærdet.
19 255 Nærb. Manden fortæller.
19 256 Værelse - Manden slutter Fortællingen.
19 257 " - Nærb. Peter N. taler.
19 258 " - Fjærnb. Manden gaar fra T. og Peter N.
- IV.
- 9 259 Præstegaarden - P.N. og Tolnæs kommer ridende ind.
9 260 " - P.N. og Tolnæs rider hen foran Døren.
9 261 " - Nærb. P.N. skælder ud.
9 262 " - " Wiehe bliver forfærdet.
9 263 " - " ved Døren, Tolnæs og P.N. hen til W. og
Frk. Sp. de gaar.
13 264 Værelse - Frk. Sp. ind sætter sig ved Bordet.
9 265 Haven - Peter N., Tolnæs, W. og Karlene kommer, Karlene begynder
at grave.
13 266 Værelse - Nærb. Frk. Sp.
20 267 Haven-Mændene graver.
20 268 " - Tolnæs og Mandene ser til.
20 269 " - Mandene holder op at grave.
20 270 " - Nærb. Manden peger.
20 271 " - Fjærnb. Tolnæs, Peter N. og Wiehe gaar.
20 272 " - Tolnæs, P.N., W. og Mandene hen, begynder at grave.
13 273 Værelse - Frk. Sp. rejser sig gaar ud.
20 274 Haven - Mandene graver, finder Hatten.
20 276 " - Fjærnb. de ser paa Hatten.
20 277 " - Nærb. Peter N. taler.
20 278 " - Fjærnb. Mændene graver videre.
20 279 " - Haanden kommer op af Jorden.
20 280 " - Nærb. Tolnæs.
20 281 " - " Wiehe.
20 282 " - Fjærnb. Peter N. peger mod Jorden.
20 283 " - Nærb. P.N. taler.
284 udgaar.

20 285 Haven - Fjærnb. P.N. anklager W.
 20 286 " - Frk. Sp. kommer, hører.
 20 287 " - P.N. anklager W.
 20 288 " - Nærb. W. og Tolnæs, W. folder Hænderne.
 20 289 " - Fjærnb. W. strækker Hænderne ud mod T.
 20 290 " - Frk. Sp. falder om.
 20 291 " - Tolnæs gaar fra de øvrige.
 20 292 " - T. hen, løfter Frk. Sp. op, bærer hende bort.
 21 293 Værelse - T. bærer Frk. Sp. ind lægger hende paa Bænken.
 21 294 " - Nærb. T. knæler hos Frk. Sp.
 22 295 Tingsalen - Fjærnb.
 22 296 " - Nærb. Tolnæs i Dommersædet.
 22 297 " - Fjærnb. Tolnæs giver Vagten et Tegn.
 22 298 " - Nærb. W. føres ind.
 22 299 " - " P.N. blinker til ham.
 22 300 " - " W. gaar fra Døren.
 22 301 " - Fjærnb. W. gaar frem.
 22 302 " - Nærb. Tolnæs tager Hatten af.
 22 303 " - Fjærnb. Vidnerne gaar frem.
 23 304 Marken - Frk. Sp. kommer ridende.
 22 305 Tingsalen - Nærb. ved Katedret - Pigen forhøres.
 22 306 " - Fjærnb. Pigen gaar fra Katedret.
 22 307 " - Nærb. Wiehe bøjer Hovedet.
 22 308 " - Fjærnb. P.N. gaar frem.
 22 309 " - Nærb. P.N. taler til Tolnæs.
 22 310 " - " Tolnæs hører efter.
 22 311 " - " P.N. gaar fra Katedret.
 22 312 " - Fjærnb. T. gaar ud.
 19 313 Værelse - Tolnæs ind, sætter sig i Stolen.
 23 314 Fogedgaarden - Frk. Sp. rider ind.
 19 315 Værelse - Frk. Sp. styrter ind, knæler for Tolnæs.
 19 316 " - Nærb. de to, Frk. Sp. spørger.
 19 317 " - " Tolnæs svarer.
 19 318 " - Fjærnb. Frk. Sp. farer op fra Tolnæs, viser ham Ringen.
 19 319 " - Nærb. Frk. Sp. græder.
 19 320 " - Fjærnb. Tolnæs rejser sig, ser paa Frk. Sp.
 19 321 " - Nærb. Tolnæs.
 19 322 " - Fjærnb. Frk. Sp. kaster sig paa Knæ for T.
 19 323 " - Nærb. Frk. Sp.
 19 324 " - " Tolnæs.
 19 325 " - " Frk. Sp.
 19 326 " - Fjærnb. T. sætter sig, trøster Frk. Sp.
 19 327 Uden for Døren - Vagten banker paa.
 19 328 Værelse - Frk. Sp. rejser sig.
 19 329 Vagten uden for Døren.
 23a 330 Værelse - Frk. Sp. tager Afsked med T., gaar.
 23 331 Fogedgaarden - Frk. Sp. ud af Døren hen til Hesten.
 22 332 Tingsalen - Fjærnb. T. ind, de to Vidner frem.
 22 332a " - Nærb. de to Vidner fortæller.
 16 333 Skoven - de to Mænd kommer, standser, ser.
 16 334 Præsten med Sækken paa Nakken.
 16 335 Skoven - de to Mænd ser.
 16 336 Præsten kryber over Gærdet med Sækken.
 16 337 Skoven - de to Mænd gaar.
 22 338 Tingsalen - Nærb. de to Vidner.
 22 339 " - " Wiehe taler.
 22 340 " - Fjærnb. T. gaar ned fra Katedret.
 24 341 Nærb. Tolnæs ned til W., taler til ham, gaar.
 24 342 Fjærnb. W. føres ud.
 13 343 Cellen - Frk. Sp. reder Seng, lytter.
 13 344 Gangen - Vagten kommer med Wiehe.
 13 345 Cellen - Wiehe og Tolnæs ind til Frk. Sp.
 13 346 " - Nærb. Wiehe og Frk. Sp.
 25 347 " - Frk. Sp. gaar fra Wiehe hen til Tolnæs.
 25 348 " - Nærb. Frk. Sp. og Tolnæs.
 25 349 " - Fjærnb. Frk. Sp. gaar fra Tolnæs og W.
 25 350 " - Nærb. Tolnæs sætter sig hos Wiehe.
 25 351 " - Nærb. de to, W. fortæller.
 25 352 " - " Wiehe taler.
 25 353 " - " T. og W., W. rejser sig.

V.

- 25 354 Cellen - T. gaar fra W. hen til Døren, gaar tilbage til W.
 25 355 " - Nærb. T. taler til W.
 25 356 " - Fjærnb. T. tager Afsked med W. gaar.
 26 357 Gangen - T. ud fra Cellen.
 26 358 " - Nærb. T. græder.
 26 359 " - Fjærnb. Frk. Sp. kommer ser T.
 26 360 " - Nærb. Frk. Sp.
 26 361 " - " T. ser Frk. Sp.
 26 362 " - Fjærnb. T. gaar hen til Frk. Sp. omfavner hende.
 26 363 " - Nærb. T. taler til Frk. Sp.
 26 364 " - Fjærnb. Frk. Sp. gaar fra T.
 26 365 " - T. ser efter hende, gaar.
 26 366 Cellen - Frk. Sp. ind til W., omfavner ham.
 15 367 Værelse - Tolnæs ved Bordet.
 15 368 " - Nærb. Tolnæs ved Bordet, skriver.
 15 369 Cellen - Nærb. Wiehe og Frk. Sp. omfavner hinanden.
 15 370 " - " Frk. Sp.
 15 371 " - " Frk. Sp. lægger sit Hoved i W.'s Skød.
 15 372 Værelse - T. skriver, klipper Lyset.
 26a 373 Cellen - Dynesen ind, Frk. Sp. rejser sig fra W., gaar hen til ham.
- 15 374 " - Nærb. Frk. Sp. og Dynesen.
 15 375 " - Fjærnb. Frk. Sp. gaar ud, D. hen til W.
 26a 376 Værelse - T. sidder ved Bordet, er faldet i Søvn.
 26a 377 Nærb. Lyset.
 27 378 " Lyset gaar ud.
 27 379 Værelse - T. vaagner op, folder Hænderne over Bogen.
 26a 380 Cellen - Nærb. de to Præster beder.
 27 381 Værelse - T. løfter Hovedet fra Bogen.
 28 382 Folk gaar op ad Bakken.
 28 383 Vejen - Peter N. kommer kørende staar af Vognen.
 28 384 Nærb. Peter N. ser.
 28 385 Kærren, der køres op ad Bakken.
 28 386 Nærb. Peter N. ser efter den.
 28 387 Bakkekammen - Vognen og Følget ses som Silhuetter.
 28 388 Vej - Tolnæs kommer ridende.
 28 389 Ved Leddet - T. kommer trækkende med Hesten.
 28 390 Paa Bakken - Nærb. W. strækker Armene ud.
 28 391 " " - " Folkene hører efter.
 28 392 " " - " W. taler.
 28 393 Nærb. T. ved Hesten.
 29 394 Paa Bakken - Fjærnb. Præsterne omfavner hinanden, W. knæler ned
 26 395 Værelse - Frk. Sp. syer, falder i Tanker.
 29 396 Paa Bakken - Nærb. Præsten velsigner.
 29 397 " " - Fjærnb. W. knæler ned ved Blokken.
 28 398 Nærb. Tolnæs ved Hesten.
 29 399 Paa Bakken - Fjærnb. Bødlen løfter Sværdet.
 28 400 Nærb. Tolnæs ved Hesten, gemmer Hovedet.
 11 401 Marken - Broderen kommer ridende.
 26 402 Værelse - Frk. Sp. staar ved Bordet, lytter.
 11 403 Gaarden - Mændene kormer med Baaren.
 26 404 Værelse - Frk. Sp. gaar hen til Vinduet.
 11 405 Gaarden - Mændene gaar fra Baaren.
 26 406 Værelse - Frk. Sp. gaar ud.
 11 407 Gaarden - Frk. Sp. ud af Døren, Broderen kommer ridende, kaster sig over Baaren.
- 11 408 Nærb. Frk. Sp. kalder.
 11 409 Fjærnb. Frk. Sp. og Broderen omfavner hinanden.
 27 410 Begravelsen uden for Kirkedøren.
 27 411 " Nærb. de to Søkende.
 27 412 " " Tolnæs.
 27 413 " " de to Søkende gaar.
 27 414 " Fjærnb. de to Søkende hen til Dynesen, alle gaar.
 30 415 Uden for Kirken - Frk. Sp., Broderen, D. og T. ud.
 30 416 " " " - Nærb. Broderen gaar, Frk. Sp. hen til Tolnæs.
 30 417 " " " - " de to tager Afsked, Frk. Sp. gaar.
 30 418 " " " - Fjærnb. T. ser efter Frk. Sp.
 30 419 Ved Hækken - Frk. Sp. hen til Hestene.
 30 420 Uden for Kirken - Dynesen hen til Tolnæs.
 30 421 Ved Hækken - Frk. Sp. og Broderen rider bort.
 30 422 Landevejen - Frk. Sp. og Broderen rider bort.
 30 423 Uden for Kirken - Dynesen gaar fra Tolnæs.
 30 424 Landevejen - de to Søkende rider bort.

VI.

- 26a 425 Værelse - Nærb. T. ved Bordet ser op.
 31 426 Gaarden set gennem Porten.
 26a 427 Værelse - T. ved Bordet, falder i Tanker.
 30 428 Uden for Kirken - de to Sæskende hen til Graven.
 30 429 Nærb. Blomsterne drysses paa Graven.
 30 430 Fjærnb. de to knæler ned beder.
 30 431 Nærb. Tolnæs frem mellem Buskene.
 30 432 Nærb. de to Sæskende beder.
 30 433 Nærb. Tolnæs gaar frem fra Buskene.
 32 434 Uden for Kirken - T hen til de to Sæskende.
 32 435 " " " - de tre ud gennem Laagen, Broderen gaar.
 32 436 " " " - Nærb. Frk. Sp. lægger Hovedet paa T.'s
 Skulder.
- 32 437 Hanen galer.
 32 438 Uden for Kirken - Frk. Sp. tager Afsked med T., gaar.
 26a 439 Værelse - Nærb. T. ved Bordet, læser i Bogen.
 31 440 Bruus kommer ind gennem Porten.
 31 441 Bruus gaar hen uden for Vinduet.
 26a 442 Værelse - Nærb. T. ved Bordet lytter.
 26a 443 " - Fjærnb. T. gaar hen til Vinduet.
 31 444 T. lukker Vinduet op, taler med Bruus, lukker i.
 26a 445 Værelse - Tolnæs gaar ud.
 26a 446 Køkken - Tolnæs kommer ud.
 27 447 Nærb. Bruus venter uden for Døren.
 26a 448 Køkken - T. lukker Bruus ind.
 26a 449 " - T. roder op i Ilden paa Skorstenen.
 33 450 " - Bruus sætter sig, T. henter Mad til ham.
 26a 451 " - Fjærnb. Bruus spiser, fortæller.
 26a 452 " - Nærb. T. taler.
 33 453 Nærb. T. griber Bruus i Skulderen.
 33 454 " T. stirrer paa Bruus.
 33 455 " Bruus' Ansigt der forvandles.
 33 456 Fjærnb. T. beder Bruus fortælle.
 21 457 Uden for Laden - Karlen løber hen til Broderen.
 21 458 " " " - Nærb. de to Brødre taler sammen.
 32 459 Præstehaven - P.N. kryber ud af Vinduet, løber.
 32 460 Skoven - P.N. hen til Bruus faar Slaabroken. *Lt*
 32 461 " - Nærb. P.N. giver Bruus Penge.
 32 462 " - Fjærnb. P.N. faar Sækken paa Nakken gaar.
 33 463 Køkken - T. hæver Armene griber fat i Bruus.
 33 464 " - Nærb. T. holder Bruus fast.
 33 465 " - Fjærnb. T. slipper, Bruus falder om.
 33 466 " - Fjærnb. Bruus løber ud.
 31 467 Bruus løber ud gennem Porten.
 33 468 Køkken - Fjærnb. T. gaar hen i Baggrunden.
 33 469 " - Nærb. T. tager Lyset, gaar.
 34 470 Værelse - T. ind sætter sig ved Bordet.
 34 471 " - Nærb. T. skriver i Dagbogen.
 11 472 Uden for Kirken - Frk. Sp. og Broderen kommer ridende.
 11 473 " " " - Nærb. de gaar ind gennem Porten.
 35 474 Ved Graven - de to Sæskende hen, ser Bruus ligge paa Jorden.
 35 475 Nærb. Bruus paa Jorden.
 35 476 Fjærnb. de to Sæskende folder Hænderne.
 35 477 Nærb. Frk. Sp. beder.
 35 478 de to Sæskende gaar fra Graven. Fjærnb.
 17 479 Uden for Fogedgaarden - de to Sæskende kommer ridende, gaar
 ind.
- 19 480 Uden for Døren - de to Sæskende hen.
 23a 481 Værelse - T. i Stolen.
 23a 482 Uden for Døren - de to gaar ind.
 23a 483 Værelse - de to Sæskende hen til T. giver ham Vand.
 23a 484 " - Nærb. T. taler til Frk. Sp.
 23a 485 " - Fjærnb. Broderen gaar fra de to.
 23a 486 " - Nærb. Broderen hen lukker Vinduet op.
 23a 487 " - Fjærnb. Broderen gaar ud, Frk. Sp. knæler, hjælper
 T. op i Stolen.
- 35 488 Solen kommer frem bag Skyen.
 23a 489 Værelse - Fjærnb. Frk. Sp. lægger sit Hoved mod Tolnæs'
 Skulder.
- 17 490 " - Nærb. T. taler til Frk. Sp.
 17 491 " - Fjærnb. T. falder om i Stolen.
 17 492 " - Nærb. T. dør, Frk. Sp. knæler ned.